

An abstract painting of a cat's face, rendered in a cubist style. The cat's face is primarily grey and white, with yellow eyes and yellow fur on its ears and around its mouth. The background is composed of large, dark blue and black triangular shapes, with yellow and light grey areas interspersed. The overall composition is dynamic and geometric.

ŠOLSKO
GLASILO
OSNOVNE ŠOLE LEDINA

LEDINA
PIŠE

JUNIJ 2024

LETNIK LXIII

LEDINA PIŠE

ŠOLSKO GLASILO OSNOVNE ŠOLE LEDINA

Naslovnica: Eva Luna Koselj, 8. a

Šolski novinarji: Emma Marie Faganel, Pavlina Autor Oberstar, Lucija Gombač, Eva Luna Koselj, Maksim Mali, Neža Ana Pavlin, Gaja Štruc, Lev Vidmar, Sienna Kukovec, Katarina Lesjak, Alina Rošić, Guido Slanovitz

Oblikovanje in urejanje: Lev Vidmar, Katarina Lesjak, Guido Slanovitz

Mentorica: Nina Košir, učiteljica slovenščine in izbirnega predmeta šolsko novinarstvo

UVODNIK

Drage učenke in učenci,

tudi letošnje šolsko leto tradicionalno zaključujemo z novo izdajo šolskega glasila Ledina piše. Učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo od 7. do 9. razreda smo celotno šolsko leto skrbno spremljali dogajanje na šoli, obiskali pa smo tudi nekaj kulturnih ustanov. Pod mentorstvom učiteljice Nine Košir vse to predstavljamo v našem časopisu skozi literarne in likovne izdelke. Naše glasilo pa so obogatili tudi prispevki učencev od 1. do 9. razreda. V časopisu se najde za vsakogar nekaj: od zgodb, pesmi, do intervjujev z učitelji, zanimivih člankov ter skupnih doživetij. Veseli bomo, če ga bo prebralo čim več učencev. V prihodnjem šolskem letu pa vabimo še več učencev, da se nam pridružijo s svojimi prispevki.

Želimo vam prijetno branje in lepe počitnice.

Katarina Lesjak, 8. b

KAJ SMO POČELI?

FILMSKI FESTIVAL *THIS HUMAN WORLD*

Letos se je filmskega festivala *This Human World* udeležila tudi skupina ledinskih učencev pod mentorstvom učiteljice angleščine Tanje Trpin Mandelj.

Tema letošnjega festivala so bile človekove pravice. Skupina osmih učencev iz sedmega, osmega in devetega razreda, izbrani zaradi dobrega znanja angleščine, so sestavili triminutni filmček, v katerem so predstavili razloge za zaščito človekovih pravic in nekaj zastopnikov pravic. Snemanje je potekalo konec meseca oktobra in v začetku novembra, približno eno ali dve šolski uri na teden na šolskem igrišču in v srednji telovadnici. Dobro znati svoje besedilo ni bila težava, saj je imel vsak posameznik zelo malo za povedati.

Po oddaji filma so izvedeli, da so na festivalu dosegli drugo mesto, in bili povabljeni na Dunaj za podelitev nagrad.

Zgodaj decembra 2023 so se sodelujoči z vlakom odpravili na Dunaj za dva dni. Tisti večer so raziskovali zimske sejme v parkih in obiskali nekaj kulturnih ustanov. Naslednje dopoldne so se zbrali v mestni hiši, kjer je bila podelitev nagrad. Po podelitvi so imeli še vodeni ogled veličastne mestne hiše, nato so se odpravili nazaj v Ljubljano.

Emma Faganel, 7. b

NAJBOLJ NEPOZABNA EKSURZIJA ZA OSMOŠOLCE

Učenci osmih razredov so se 9. 5. 2024 odpeljali na ekskurzijo v Novo mesto. Najprej so obiskali Dolenjski Muzej, kjer so dobili učne liste, ki so jih reševali ob ogledu in predstavitvi arhivov v muzeju. Po ogledu muzeja so si učenci lahko ogledali cerkev, ki je bila za muzejem. Po ogledu muzeja in cerkve so se učenci sprehodili do avtobusa, ki jih je peljal do gradu Otočec. Tam so lahko pomalicali in do konca rešili učne liste. Vmes so učiteljice naredile nekaj fotografij. Naslednja točka je bil muzej na prostem. Tam sta se oba razreda razdelila. Ena skupina je oblikovala kokoši iz gline, medtem ko je druga skupina šla v hišo, kjer je gospa opisovala, kako je družina, ki je nekoč živela tam, živela. Največ je opisovala, kako so takrat kuhali. Po razlagi je osmošolce pospremila do jedilnice, kjer je že imela pripravljeno testo, in pokazala, kako narediti ptička iz testa. Ko je bil kruh že spečen, so se z vodjo muzeja odpravili na sprehod. Ustavili so se pri kartuzijanski cerkvi. Nato so se sprehodili po gozdu in griču. Spet so se ustavili za nekaj minut, nato pa se odpravili na avtobus, ki jih je odpeljal proti Ljubljani.

Sienna Kukovec, 8. b

SREČANJE S PISATELJEM DIMOM ZUPANOM

Nekega dne pri opravljanju bralne značke v 5. a nam je Larisa povedala, da je knjigo, ki je bila na mizi, napisal njen dedek. Presenečena sem jo prosila, če bi dedka, gospoda Dima Zupana, lahko povabila na obisk v naš razred.

Gospod Zupan se je vabilu odzval in nas s tem zelo razveselil. V knjižnici smo si izposodili nekaj njegovih knjig in po njih listali ter se pripravljali na pogovor.

Z njim je prišla tudi mamica učenke, pridružila pa se nam je tudi knjižničarka, ga. Tina Mlakar Grandošek. Na vprašanja učencev je odgovarjal zanimivo, na trenutke duhovito in šaljivo – kot v njegovih knjigah.

Zelo smo mu hvaležni za njegov obisk, za vse, kar je delil z nami, in za spodbude k branju.

Karla Leban, razredničarka 5. a

Bilo je lepo spoznati tako znanega pisatelja, ki je tudi sošolkin dedek.

Viva

Zapomnil sem si, da je napisal 46 knjig. Povedal nam je tudi, da je v enem dnevu napisal približno šest strani in da je potrebno biti zelo zbran pri pisanju.

Timotej

Gospod Zupan nam je povedal, da je služba pisatelja zelo zahtevna in da je prvo knjigo napisal za svojo hčerko Niko.

Pika

Predvsem so mi všeč njegova dela, na primer zbirka o Hektorju, Drekec Pekec in Pukec Smukec. Všeč mi je bilo poslušati njegove odgovore na vprašanja, ki smo jih zastavili.

Gleb

Gospod Zupan nam je povedal, da je njegov poklic pisatelja tudi njegov hobi. Zda ko je starejši, se ukvarja s čebelarstvom. Zelo dobro mi je bilo v družbi takega pisatelja in se z njim pogovarjati.

Zala

Izvedel sem veliko zanimivih stvari, tudi to, da je začel pisati že kot osnovnošolec. Najbolj so mi všeč knjige o Hektorju.

Ožbej

Všeč mi je bilo, ker sem veliko novega izvedel in ker je bilo zabavno in smešno. Presenetilo me je, da se je že upokojil in se ukvarja s čebelami.

Luka

Izvedeli smo, da je bil tudi njegov oče pisatelj (Vitomil Zupan) in da to prehaja iz roda v rod. Vsi smo bili zelo srečni, da se je tako velik pisatelj odzval na naše vabilo. Srečanje je bilo zelo dobro.

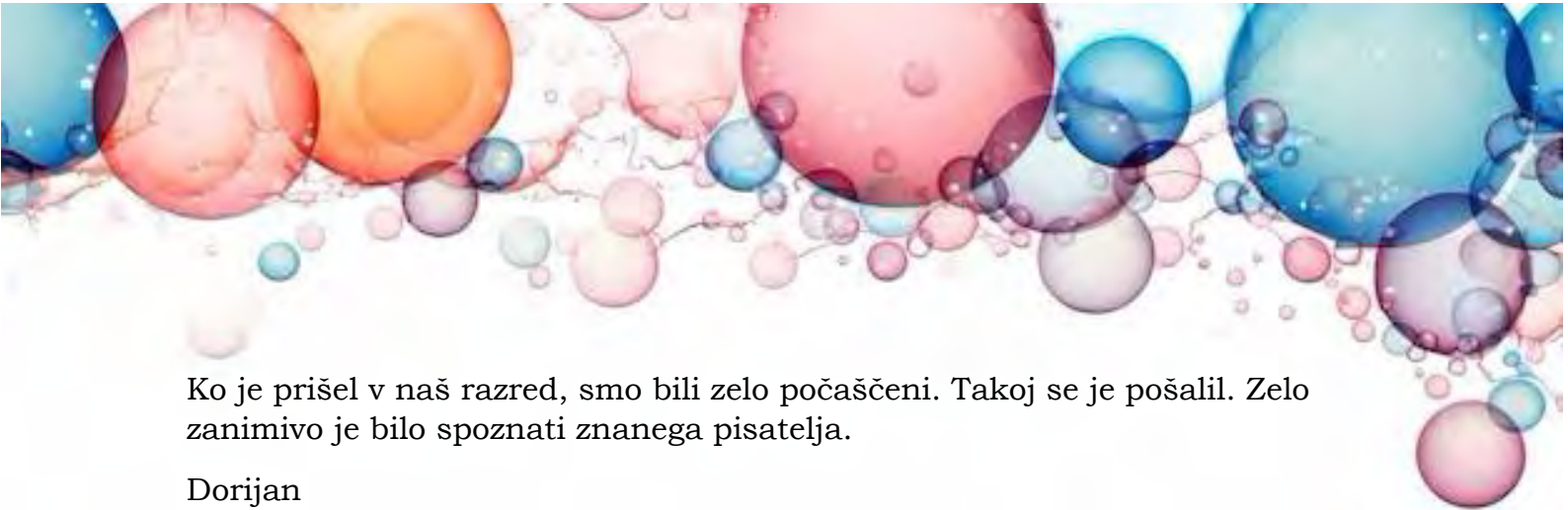
Hana S.

Povedal nam je, da je pisatelju najbolj všeč knjiga, ki jo trenutno piše.

Oton

Bilo je zabavno, saj sem prvič spoznal nekega slavnega pisatelja.

Altin

Ko je prišel v naš razred, smo bili zelo počaščeni. Takoj se je pošalil. Zelo zanimivo je bilo spoznati znanega pisatelja.

Dorijan

Zelo mi je bilo všeč in zanimivo sedeti skoraj zraven njega. Dobro je tudi imeti sošolko, ki ima dedka pisatelja.

Egor

Ko sem ga poslušala, je bilo, kot da gledam film, saj je bilo tako zanimivo, da sem z odprtimi usti poslušala. V tej uri smo res uživali.

Izabela

Gospod Zupan je zelo duhovit in zabaven. Velikokrat smo se vsi smejali. Obisk mi je bil zelo všeč in mi bo ostal v lepem spominu.

Arne

LEDINSKA BESEDA LETA

Eden od naj dogodkov na OŠ Ledina je bilo tekmovanje za ledinsko besedo leta, najlepšo besedo, ki bi opisala našo šolo.

Med posamezniki je zmagala beseda **prijateljstvo**, ki jo je izbralo kar 10 učencev. Med oddelki so najlepšo besedo predlagali učenci 9. a, ki so našo šolo opisali z besedo **sprejeti**. Utemeljili so jo s tem, da so otroci, ki pridejo na našo šolo iz različnih delov sveta, lepo sprejeti ne glede na raso, narodnost ali karkoli drugega. Posamezniki, katerih beseda je zmagala na natečaju, so za nagrado prejeli knjigo. Učence 9. a razreda pa je obiskala slovenska igralka in bivša učenka naše šole Gaja Filač. Za nagrado so se lahko posladkali še s krofi. Predloge za besedo leta so zbirali tudi zaposleni na naši šoli. Za zmagovalno besedo so izbrali **rokenrol**. Predlagala jo je učiteljica Tanja Užnik, saj je naša šola trdna, znanja polna skala (ROCK), ki se v ritmu srca kotali (ROLL) v svet. Včasih je na naši šoli divje in glasno in takrat je pravi rokenrol

Veseli nas, da smo na naši šoli izbirali besedo leta, saj je to lepa priložnost za razmislek o tem, kaj se nam zdi na naši šoli pomembno. Za nas učence je bilo zanimivo izvedeti tudi, kako učitelji vidijo našo šolo.

Pavlina Autor Oberstar in Gaja Štruc, 8. a

LEDINCI PRIPRAVILI PIŠKOTE, KI SO SE ŠE DNEVE VONJALI PO ŠOLI

V torek, 24. 10. 2023, smo učenci, ki obiskujemo izbirni predmet sodobna priprava hrane, pripravili ene najboljših piškotov. Pripravili smo jih s pomočjo odličnih in raznolikih receptov, ki nam jih je dala gospa Karin Starc, in vsaka skupina se je srečala z različnimi oblikami ter okusi piškotov. Namen vsega tega pa je bil, da naredimo uvodno uro ter se spoznamo s kuhinjo oziroma prostorom, v katerem bomo ustvarjali slastne jedi.

Spodaj pa vas čaka še recept za piškote, ki ga lahko preizkusite sami.

Piškoti z orehi in marmelado

Sestavine:

- 300 g ostre moko
- 100 g sladkorja
- 100 g mletih orehov
- 200 g masla
- 2 rumenjaka
- 1 vaniljev sladkor
- ščepec soli
- marmelada
- sladkor v prahu

1. Moko pred pripravo testa presejemo, da postane zračnejša.
2. Nato ji dodamo zmlete orehe, sladkor, jajce, ščepec soli in na koncu stopljeno maslo.
3. Testo ovijemo v prozorno folijo in za 2 uri položimo v hladilnik.
4. Ohlajeno testo vzamemo iz hladilnika in oblikujemo dolg svaljek. Narežemo ga na približno enaka kolesca.
5. Pečico segrejemo na 200 °C.

6. Vsako kolesce oblikujemo v kroglico, v sredini pa s kuhalnico naredimo vdolbinice.

7. Kroglice sproti polagamo na pekač, obložen s peki papirjem.

8. Pekač za 15 do 20 minut položimo v segreto pečico.

9. Pečene piškote vzamemo iz pečice in ohladimo.

10. Ohlajene piškote potresemo s sladkorjem v prahu.

11. Marmelado segrejemo in z njo nadenemo vdolbinice v piškotih ali jo napolnimo z lešnikom.

Alina Rošić, 8. b

UČENCI IZBIRNEGA PREDMETA ŠOLSKO NOVINARSTVO NA OBISKU NA SLOVENSKI MATICI

V torek, 7. novembra 2023, smo v okviru izbirnega predmeta novinarstvo obiskali založbo Slovenska matica. Sprejela nas je urednica Ignacija Jarc Fridl, ki nam je tudi predstavila zgodovino Slovenske matice. Prva založba na Slovenskem je bila Mohorjeva založba, ki je izdajala samo cerkvene knjige. Leta 1851 je Anton Martin Slomšek dal pobudo za ustanovitev prve Slovenske matice, končno je 4. februarja 1864 z Dunaja prišlo dovoljenje cesarja. Ustanovljena je bila druga založba Slovenska matica, ki deluje še danes. Prvi predsednik Slovenske matice je bil Lovro Toman, znan tudi kot nosilec najlepše brade na Slovenskem. Pomembni predsedniki so bili tudi Janez Bleiweis, Fran Levec, Ivan Tavčar. Slovenska matica je bila pomembna, saj je odkupovala rokopise pomembnih pisateljev in pesnikov. Najstarejša matica je srbska.

Na našem obisku se nam je pridružila tudi pisateljica in pesnica Nataša Konc Lorenzutti. Predstavila nam je svojo knjigo Senca brez človeka. Knjiga je dokumentarni roman, ki govori o 645 ukradenih otrocih iz Celja in okolice. Med drugo svetovno vojno so nacisti ustanovili program Lebensborn, da bi povečali število otrok arijske rase. Program je spodbujal

rojstva izvenzakonskih otrok, ki so bili rasno čisti in zdravi, nato pa oddani nemškim parom, ki niso mogli imeti otrok. Kot del tega programa so nacisti ugrabljali otroke iz okupiranih držav. Otroke so ločili od staršev, te pa poslali v taborišča. Po koncu vojne so otroke vrnili v njihove domovine. Večino so dali v sirotišnice, saj starši niso preživelii vojne.

Roman Nataše Konc Lorenzutti nam predstavi nekatere izmed 645 slovenskih otrok, ki so bili ugrabljeni. Po knjigi je bil tudi posnet dokumentarni film, ki bo doživel premiero naslednje leto v Cankarjevem domu.

Nataša Konc Lorenzutti se je šolala na Akademiji za gledališče in film. Po študiju je igralski poklic opravljala pet let, zaradi pomanjkanja domišljajske svobode je to službo pustila. Kasneje je opravljala tudi pedagoško delo, povezano z gledališčem. To delo je pustila pred tremi leti in se popolnoma posvetila pisateljstvu.

Ob koncu srečanja so nam postregli s piškoti in sokom.

Katarina Lesjak, 8. b

KULTURNI DAN NA OŠ LEDINA

Kulturni dan je potekal 16. 1. 2024, ki so ga učenci začeli z ogledom koncerta »Glasbena torta«.

Koncert je potekal v Cankarjevem domu v Gallusovi dvorani, ki je največja dvorana Cankarjevega doma. Dvorana se imenuje po slovenskem skladatelju Jakobu Petelinu Gallusu. Učenci so slišali veliko različnih inštrumentov, kot na primer violine, kitare, klavir, kontrabas, boben ... Koncert je trajal približno 2 uri.

Po koncertu so učenci 8. razredov odšli v Muzej sodobne umetnosti.

Muzej se nahaja na Metelkovi ulici. V njem so si učenci lahko ogledali veliko del slovenskih avtorjev sodobne umetnosti. Ogled so začeli s sliko, ki jo je slovenska slikarka naslikala na steno. Naslikani sta bili dve ženski v dolgih oblekah, ki sta predstavljali uniformo delavcev v industriji. Nadaljevali so z ogledom odlitkov praznih plastenk. S tem je avtor hotel prikazati, da ljudje preveč uporabljamo plastiko.

Neža Ana Pavlin, 8. a

LEDINSKI UČENCI SO SE POTRUDILI KOT ŠE NIKOLI PREJ – BAZAR NA OSNOVNI ŠOLI LEDINA, KOT GA ŠE NI BILO

Tako kot vsako leto se je v četrtek, 30. 11. 2023, od 16. do 18. ure odvijal težko pričakovan dogodek v letu, novoletni bazar. V veliki telovadnici, ki je bila domiselno okrašena, je bila na stojnicah praznična ponudba izdelkov, ki so jih ustvarili naši pridni učenci. Za izdelavo izdelkov je bil namenjen tehniški dan, kjer smo se učenci z vso vnemo in ljubeznijo trudili izdelati čim lepše voščilnice, mila, svečnike ... Izpeljali smo tudi srečelov, ki je pritegnil precejšnje število ljudi. To leto se je odvijal v srednji telovadnici. V srednji telovadnici smo učenci tudi prodajali omamno pokovko in topel čaj, ki ti je ogrel srce. Prispevki, zbrani na srečelovu, bodo namenjeni šolskemu skladu. Prispevki z novoletnega bazarja pa bodo razdeljeni med šolski sklad in razrede. Prispevki, ki smo jih zbrali, so namenjeni plačilu šolskih potrebščin in dejavnosti zapostavljenih otrok iz socialno šibkejših družin.

Katarina Lesjak, 8. b

SREČANJE S FERIJEM LAINŠČKOM

Ledinski 7. b razred je bil marca 2024 povabljen na Slovensko matico na srečanje s pesnikom in pisateljem Ferijem Lainščkom.

7. b razred je bil povabljen na srečanje s Ferijem Lainščkom 28. marca 2024. Četrto šolsko uro so se peš odpravili na Slovensko matico na Kongresnem trgu. V veliki, podolgovati dvorani s portreti bivših predsednikov matice jih je čakal nasmejan pesnik in pisatelj, ki jim je predstavil najnovejši mladinski roman z naslovom *Življenje nima naslova*. Knjiga govori o fantu, ki živi s svojo mamo. Nekega dne slednja prinese domov ukradeno blagajno. Fant vzame stvari v svoje roke, jo prijavi na policijo. Zato se ves njemu znan svet zruši. Mamo dajo v bolnišnico, njega pa pošljejo v sirotišnico. Skozi zgodbo fant odkrije novo življenje in vrednote. Predstavil je tudi svoje otroštvo in izrazil nenavadna mnenja o več stvareh. Povedal je veliko o svoji izobrazbi, prvi zaljubljenosti in drugih rečeh. Nato je povedal, da je napisal pesniško zbirko NE, ker je na raznih obiskih šol in gimnazij opazil, da učenci ne znajo reči ne, tudi ko je pomembno. Prebral je pesem iz te zbirke z naslovom Ne maram. Z veseljem je delil svoje mnenje o računalnikih, spletu, družabnih omrežjih in drugih modernih tehnologijah. Učenci so bili zelo radovedni in so mu zastavili vprašanja. Pesnik je z veseljem in zgodbami odgovoril na vprašanja.

Emma Faganel, 7. b

OBISK TELEVIZIJSKE HIŠE RTV SLOVENIJA

Učenci OŠ Ledina, ki obiskujemo novinarski krožek, smo se 20. 12. 2023 z učiteljicama po pouku odpravili do Radiotelevizije Slovenija. Sprejela nas je gospa, ki nas je kasneje tudi vodila po ustanovi.

Po kratki predstavitvi radia in televizije, dela novinarjev in tipičnega vsakdana na RTV SLO smo se najprej odpravili do sob za ličenje, kjer maskerji vsak dan nanašajo puder, ličijo in delajo frizure vsakemu, ki bo tisti dan nastopal pred kamero. Povedali so nam, da je to zaradi tako dobre in natančne kamere, na kateri morajo biti ljudje lepo urejeni. Pri moških urejanje traja 10 do 15 minut, pri ženskah pa tudi do 45 minut.

Potem smo odšli do prostorov, kjer shranjujejo obleke. Videli smo lahko najrazličnejše kose oblačil; od barvnih kostumov do elegantnih oblek, moški ter ženski oddelek. Gospa nam je povedala, da nekatera oblačila kupijo, nekatera pa si le sposodijo od trgovin. Oblačijo le voditelje in tiste, ki ves čas nastopajo pred kamero, ne pa televizijskih gostov.

Po dolгих hodnikih in stopnicah smo odšli do velikih shramb stvari. Večji prostori so namenjeni shranjevanju večjih stvari, dolga shramba z ozkimi hodniki in policami pa najrazličnejšim manjšim stvarjem. Od košar, krp, loncev in posod do igrač, luči in slik.

Želeli smo si obiskati še studio, a je bil največji na žalost zaseden. Na srečo pa smo lahko vsaj videli, kako so se v drugem studiu že pripravljali na snemanje otroške oddaje.

Na koncu pa smo obiskali še manjši studio, v katerem snemajo oddaje z umetnim »zelenim ozadjem«. To je bilo zelo zanimivo videti v živo, saj na televiziji to vidimo čisto drugače in oblikovano z računalnikom.

Po obisku zadnjega studia smo se spet vrnili nazaj do vhodnih vrat in tam končali svojo pot. Bilo je zanimivo, vendar smo bili vsi malo zmedeni, ker smo prehodili toliko dolgih hodnikov in stopnic, da nismo več vedeli, kje smo.

Eva Luna Koselj, 8. a

GLEDALIŠKA PREDSTAVA TAJNO DRUŠTVO PGC

Predstava govori o štirih učencih, ki so ustanovili Tajno društvo PGC. Vse se začne, ko učencu Mihi učitelj reče, da zbira cveke. To mu porodi idejo, da začne zbirati risalne žebličke, tako da jih pobira z oglasnih desk. Zasačita ga sošolca Jože in Metod, a ju prepriča, da se mu pridružita. Takrat ustanovijo Tajno društvo PGC, ki ga poimenujejo po latinski besedi za risalne žebličke. Da bi društvo imelo namen, pa se odločijo, da bodo sneli oglase in jih nadomestili s svojo poezijo. Sčasoma se jim pridruži še Špela, ki piše matematično poezijo. Njihove akcije najbolj motijo hišnika Fiksa in ravnatelja ter ga. Cvetačo, Mihovo sosedo. Svoje delo pa društvo razširi čez celo mesto, ko napadejo pošto, bolnico, policijsko in gasilsko postajo. Na koncu ravnatelj obtoži njihovega sošolca Igorja, ki je nedolžen. Da ga ne bi izključili, se člani društva predajo. Za kazen jih izključijo in jih pošljejo v gimnazije po celi Sloveniji.

Predstava mi je bila všeč, saj smo se velikokrat lahko zasmeli. Zdela pa se mi je tudi nepredvidljiva, ko se je zgodil prizor, ki mi je najbolj ostal v spominu. Igralci so se kar naenkrat pojavili med gledalce in so s tem vse kar prestrašili.

Zanimiva je bila tudi scenografija, saj je bila sestavljena iz kovinskih stojal, na katera so z žeblički pritrdili platna, ki so predstavljala na primer kuhinjo, tablo ali vrata.

Lik, ki mi je bil najbolj všeč, pa je bila Špela. Rada je imela matematiko in fiziko ter pisala matematično poezijo. Bila je zelo odločna in ni pustila fantom, da bi jo drugače obravnavali, ker je ženska. Bila je zvesta prijateljica.

Tisa Drinovec, 9. b

SVETOVNI DAN KNJIG NA OŠ LEDINA

Nekoč, pred več kot 200 leti, se je rodil gospod, ki je najraje od vsega imel pravljice. Ime mu je bilo Hans Christian Andersen. Ko je bil majhen, je pravljice zelo rad poslušal. Ko je odrasel, jih je pisal sam. Drugi april je njegov rojstni dan. Razglašen je za mednarodni dan knjig za otroke.

Branje nam odpira vrata v različne svetove, nas bogati, lahko nas sprosti in razveseli.

O branju knjig smo vprašali tudi učence in učenke ter učiteljico slovenščine na OŠ Ledina:

- Učenci 1. razreda najraje posegajo po stripih ali knjigah s srečnim koncem.
- Učenec iz 3. razreda bere vsak dan, ker mu branje pomeni zabavo.
- Učenka iz 8. razreda rada bere, ker takrat pobegne iz realnega sveta.
- Učenki iz 9. razreda je branje všeč, ker takrat ni na telefonu.
- Učiteljica slovenščine pa nam je zaupala, da je branje edina aktivnost, pri kateri pozabi na čas in jo lahko počne neomejeno.

Branje je za nas zelo pomembno, ker se z njim učimo in bogatimo naš besedni zaklad.

Eva Luna Koselj in Maksim Mali, 8. a

OBISK ČEBELNJAKA NA STREHI MINISTRSTVA ZA GOSPODARSTVO

Pišejo in rišejo učenci 3. a.

Danes smo šli na stanbo Ministrstva za gospodarstvo, turizem in šport ogledati učni čebelnjak. Še prej pa smo imeli zelo zanimivo predavanje o čebelah. Zelo veliko sem se naučila. Najbolj zanimivo pa mi je bilo, ko je povedal o kajedakeu Varoju. Zanimivo mi je bilo pa tudi to kako se čebele umirijo in te ne pričajo tudi če jih imaš ogromno na roki.

Nika

Predavanje mi je bilo zelo všeč. Še bolj pa mi je bil všeč čebelnjak. Zakaj? Zared tega, ker sem ga prvič videl. Zanimivo mi je bilo, ko smo izvedeli, da je v njihovem čebelnjaku kar 50.000 čebel! Na žalost so čebele zelo ogrožene. Za njih je smetenosen parazit varoja. V Evropo je prišla nova vrsta oršeni, ki so smetenosne za čebele.

Tim 3.A

Pred vsem moram povedati, da mi je bilo zelo všeč in, da sem se veliko naučila. Šloh nisem vedela da obstaja vrsta čebele po imenu Trst. Matičino življenje se mi zdi res odlično. Naučila pa sem se tudi to, da obstaja nekakšen čebelji klop, ki se imenuje varoja. Pa tisti čebelnjak, ki smo si ga ogledali je bil prekrasen! Dve pančini končnici sta bili zelo lepo poslikani.

Tina

Všeč mi je bilo, da je gospod veliko povedal. Všeč mi je bilo tudi, da je lepo in razločno ~~je~~ govoril. Gospa in gospod sta bila zelo prijazna. Povedal je vse olete ile. Vzel si je tudi veliko časa za nas.

Glavina 3.A

Izvedel sem da je temnejši med bolj zdrav. Prvič sem videl panj in panske prijateljice v živo. Izvedel sem da obstajata dva različna panja. Da se lahko čebele stepijo. Zelo mi je bilo všeč v Ministerstvu za gospodarstvo, turizem in sport.

P. D.

PRIPRAVA NA MUZIKAL MAMMA MIA

Učenci so vložili veliko truda v pripravo muzikala v sklopu zaključne prireditve devetošolcev – valet. Pridno so vadili, izpopolnjevali svoje pevske, plesne in glasbene sposobnosti. Od začetka šolskega leta so učenci aktivno zbirali sredstva za postavitve muzikala. Organizirali so različne dogodke, kot so prodaja kostanja, božični sejem in prodaja kave.

Ti dogodki niso le pomagali zbrati potrebna sredstva, temveč so tudi zblížali razreda in pomagali razvijati veščine timskega dela in podjetništva.

Vznemirjenje in pričakovanje

Učenci in učitelji z nestrpnostjo pričakujejo nastop. Ta dogodek bo vrhunec njihovih prizadevanj in trdega dela. Starši bodo lahko videli talente svojih otrok, zahvaljujoč neomajnemu delu učiteljev in prizadevanju naših devetošolcev za uspeh.

Slovo

Učitelji priznavajo, da bodo pogrešali svoje nadarjene učence, ki so pustili svetlo sled v življenju šole. Učenci pa bodo prav tako ohranjali v spominu svoja šolska leta in bodo hvaležni za podporo in nasvete, ki so jih prejeli med šolanjem.

Zahvala

Želimo se zahvaliti gospodu Lorinu Möschu, ker brez njihove ideje bi ne bilo takšne Mamme Mie. Zahvaliti se moramo tudi gospe Zdenki Ožinger Hrovat, da je vse leto pomagala zbrati denar in tudi pomagala pri pripravah. Hvala gospe Dalili Beus za vso pomoč pri glasbenem delu valet.

Izvajalci

Glasbeniki:

- flavta: Marko Konič in Vanja Podrzavnik
- klasična kitara: Diana Burtseva Kulyavtseva
- električna kitara: Iryna Bondarenko in Milana Kryuchkova
- vokal: Neža Lenarčič, Fiona Lina Kotnik in Tisa Majcen izvajajo pesmi skupine ABBA

V glavnih vlogah:

- Mark Andrić, Neža Lenarčič, Vanja Podrzavnik, Fiona Kotnik, Tisa Drinovec, Lorena Strata Stanič, Žiga Volk, Pij Cifer, Anastasija Dujunov, Mia Kevo, Milana Kryuchkova in Vitomil Semenič Scott

Program vključuje:

- plesi v parih: cha-cha-cha in fokstrot
- Tisa in skupina: hip-hop
- živo petje učencev
- igra učencev na glasbenih inštrumentih
- zelo zanimiv scenarij predstavitve Mamma Mia

Sofiia Prokopchuk, 9. b, in Tijana Kondić, 7. a

KAJ SMO NAPISALI IN NARISALI?

PRAVILNA ODLOČITEV

Pred davnimi časi je živel siromašni oče, imel je dve hčeri. Živel so v stari koči, ki je bila zgrajena iz lesa. Ta koča je bila v vasici in oče ter hčeri so imeli hudobnega soseda, nadutega bogataša, ki je bil v vasici kot zlobni kralj.

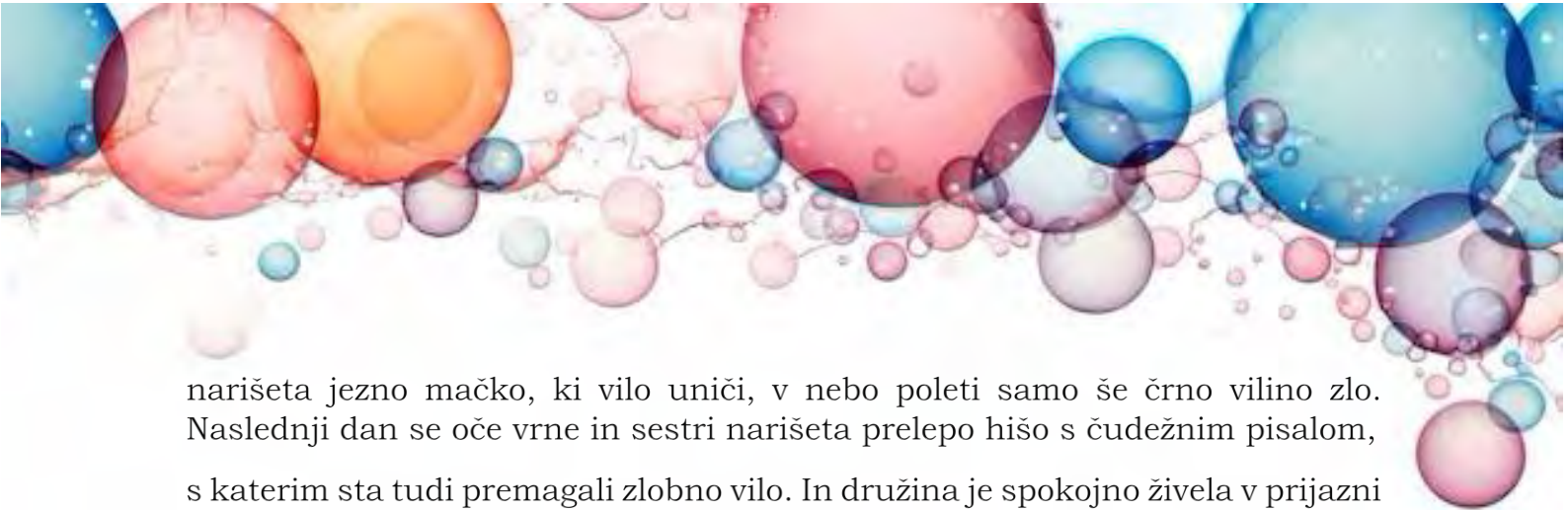
Hčeri sta radi bili v naravi. Obdelovali sta vrt, sadili rože in koča je z njimi zgledala lepše in prijaznejše, hčeri sta tudi živalim pomagali, če so bile v stiski.

Nekega dne je oče izginil. Ko se hčeri zbudita, očeta ni v postelji. Zaskrbljeni sta ga odšli iskat in v vasi izvesta, da je šel potovat, da bi našel boljši dom. Sestri se umirita in odideta domov.

Naslednje jutro se hčeri zbudita in se odpravita na sprehod v gozd. Na kamnu opazita poškodovanega ptička. Odideta k njemu, si ga previdno ogledata in ga odneseta domov. Doma ga pozdravita. Ptiček nenadoma spregovori in jima v zahvalo prelepo zapoje in podari čudežno pisalo. Reče jima, da je pisalo čarobno in to, kar narišeš, oživi. Sestri še isti dan preizkusita pisalo. Narišeta rožo ter ta res oživi. Sestri spet odideta v gozd in spet opazita poškodovano ptičko. Spet si jo ogledata in jo odneseta domov, jo pozdravita, a ta ptička ju grdo pogleda ter jima zabrusi, naj se je ne dotikata več, ter odleti.

Naslednje jutro se pred vrati pojavita dve vili. Sestri jima odpreta in vili ju pozdravita, prva oblečena v črno ter druga v belo. Vila v črnem ju nagovori, naj pisalo porabita zase, naj si narišeta dobre stvari samo zase, naj postaneta kot bogataš v njuni vasi. Vila v belem ju nagovori, naj izbereta skromnost in pomoč ostalim. Reče jima, da bo življenje bolj skromno, ampak bosta imeli veliko prijateljev, dobro voljo ter vseeno stvari, ki si jih želita. Sestri, ki nista bili vajeni velikega bogastva in sebičnosti, sta takoj izbrali vilo v belem. Takoj ko sta izbrali, sta vili izginili – in še kako prav sta izbrali.

Naslednjo noč se vila v črnem prikrade v kočo ter hoče ukrasti pisalo ter ga dati nekemu, ki bo izbral njo. A ptička, ki sta ji sestri pomagali, vilo nažene ven. Naslednjo noč se zgodi enako ter naslednjo spet, a vila je nato obupala. Sestri se zbudita in odideta na sprehod v gozd. Tam zagledata vilo v črnem, ki jima zagrozi, da bo uničila vasico, če ji ne dasta pisala. A sestri s pisalom hitro

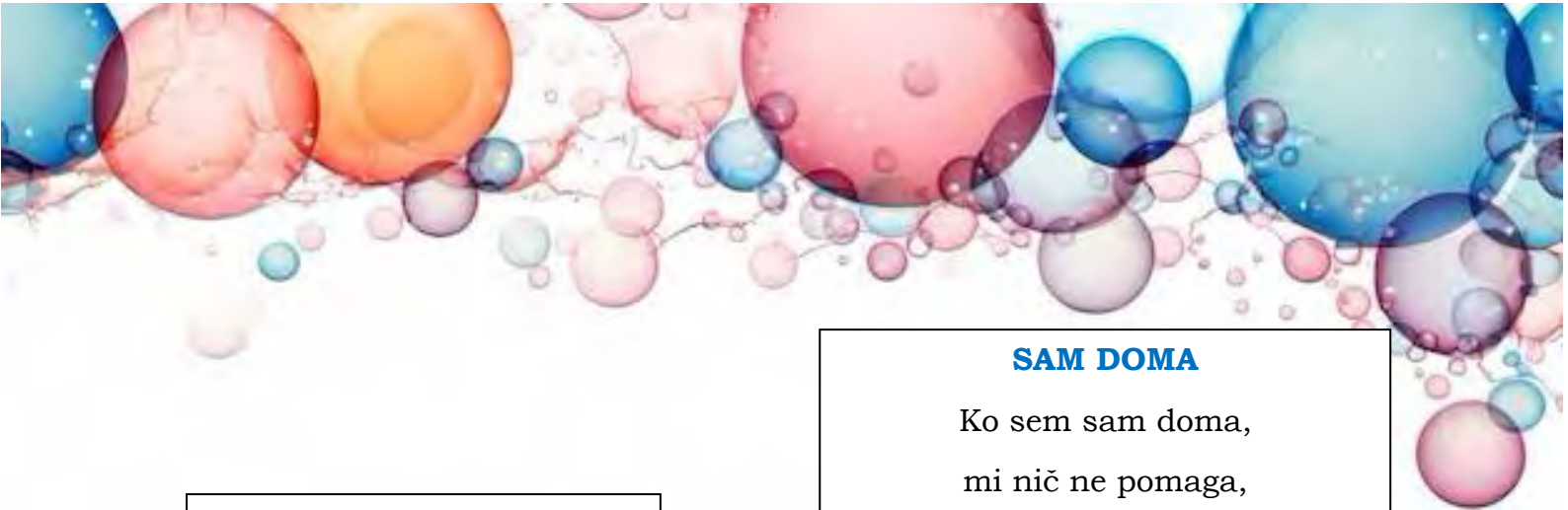

narišeta ježno mačko, ki vilo uniči, v nebo poleti samo še črno vilino zlo. Naslednji dan se oče vrne in sestri narišeta prelepo hišo s čudežnim pisalom, s katerim sta tudi premagali zlobno vilo. In družina je spokojno živela v prijazni hiši v vasici do konca svojih dni.

Hana Roza Horjak, 6. b

Tinkara Gerbec, 2. b

SAM DOMA

Sem sam doma,
ni mame, očeta.
Mislim, da sta šla
v mesto Bogota.

Žogam se brez skrbi,
da mama me ulovi:
»Hitro, hitro k mizi,
da se hrana ne shladi.«

V sobo grem spat,
v posteljo modrovat,
ker malo me skrbi
za mamine oči.

Sem sam doma,
ni mame, očeta.
Mislim, da sta šla
v mesto Bogota.

Max Faganel, 4. a

SAM DOMA

Ko sem sam doma,
mi nič ne pomaga,
razen kakšna dva
zelo dobra bonbona.

Na kavču si mislim,
joj, zakaj očija ni doma,
da bi šla skupaj v park,
tako kot gre lahko moj prijatelj
Mark.

Po glavi mi žvrgoli,
da je v omarici volk,
ki gleda, če je kje kakšen otrok,
ki bi ga pojedel za svoj obrok.

Ko pa nekdo potrka na vrata,
se hitro razveselim
in k vratom zdrvim.

Bil je očka.
Vprašal me je,
če greva na sladoled,
da mu razložim,
kako sem pri matematiki dobil
oceno pet.

Astor Mila, 4. a

Izabela Pušenjak, 5. a

V DEŽELI INDIJI KOROMANDIJI

Nekega dne se usedeš v avto, se odpelješ za sedem gora in devet voda. Zdaj si prispel v Indijo Koromandijo. Tam na drevesih vedno je kaj sladkega: češnje s stopljenim sladkorjem, čokolada z lešniki, morda celo kremšnita! Grmovja so obdana s karamelo. Zdaj pa greš do plaže. Tukaj morje nima soli in ni slano, vendar ima sladkor in je sladko. Pesek na plaži pa je svetleč kot zlato in topel je. Z neba prileti prt na plažo in gor na prtu se prikažejo dobrote vse. Ti jih kar pojej, to je samo zate. Ko poješ, ne pomivaj, sama se bo. Na cesti prikaže se tvoj prevoz. »Sedi, odpeljem te do tvoje hiške!« reče voznik. Sedeš v vozilo in prispeš do hiške. V hiški so brisače zložene v obliki tebe in postlana postelja, topel tuš, dišeče milo, kamin, lepa miza s skledo gozdnih sadežev na njej, kuhinja in savna! Imaš celo svoj sladkorni vrt in bazen pred hiško. Zvečer pot osvetlijo ti kresnice. Na poti zagledaš slaščičarno in kupiš si sadno tortico. Poješ jo in greš nazaj. Malo se še skopaš v bazenu, potem pa greš pod topel tuš in v toplo posteljo. Prebereš še par strani knjige in padeš v spanec. Zjutraj ptice pojo in sonce te zbudi. V spalni srajci se odpraviš s skodelico kakava v roki na dvorišče. Popiješ in se oblečeš in uživaš v vseh teh prekrasnih dnevih.

Tara Rigler, 3. a

Lara Zorko, 6. b

SREČA

Sreča je kot sončni žarek,
ki vstopi v tvoj dan.
Sreča je kot dežna kaplja,
ki ti osveži obraz.

Sreča je kot nasmeh na obrazu,
ki ga deliš z drugimi.
Sreča je kot objem osebe,
ki ti ogreje srce.

Sreča je povsod okoli nas:
v naravi, ljudeh, v živalih.
Sreča je v tvojih rokah,
da jo deliš z drugimi.

Jaka Sinur, 7. a

NORA PESEM

Ko je pesem nora,
se zgodi prava mora.

Ko se pesem vrti,
se ljudem včasih zdi,
da ko je pesem nora,
se dogaja prava mora.

Ko pa je preveč,
pa je že ni več.

Emil Autor Oberstar, 5. a

SOVRAŠTVO

Sovraštvo je grda vrlina,
ki ni ravno fina.
Sovražni smo zato,
ker drugemu zavidamo.

Dobro je, če se sovraštvo skriva,
skriva pa se, če srečna je večina.
Zato bodimo srečni

in z mislimi pri pravi,
da sovraštvo se ne pojavi.

Taj Tomac, 7. a

VESELJE

Ko se nam izpolnijo želje,
začutimo čustvo veselje.
Veselje je vsem prirojeno,
a za nekatere je za vedno izgubljeno.

Veselimo se tudi,
ko dosežemo cilj,
pa čeprav je zato
včasih treba preteči več milj.

Tija Erjavec, 7. a

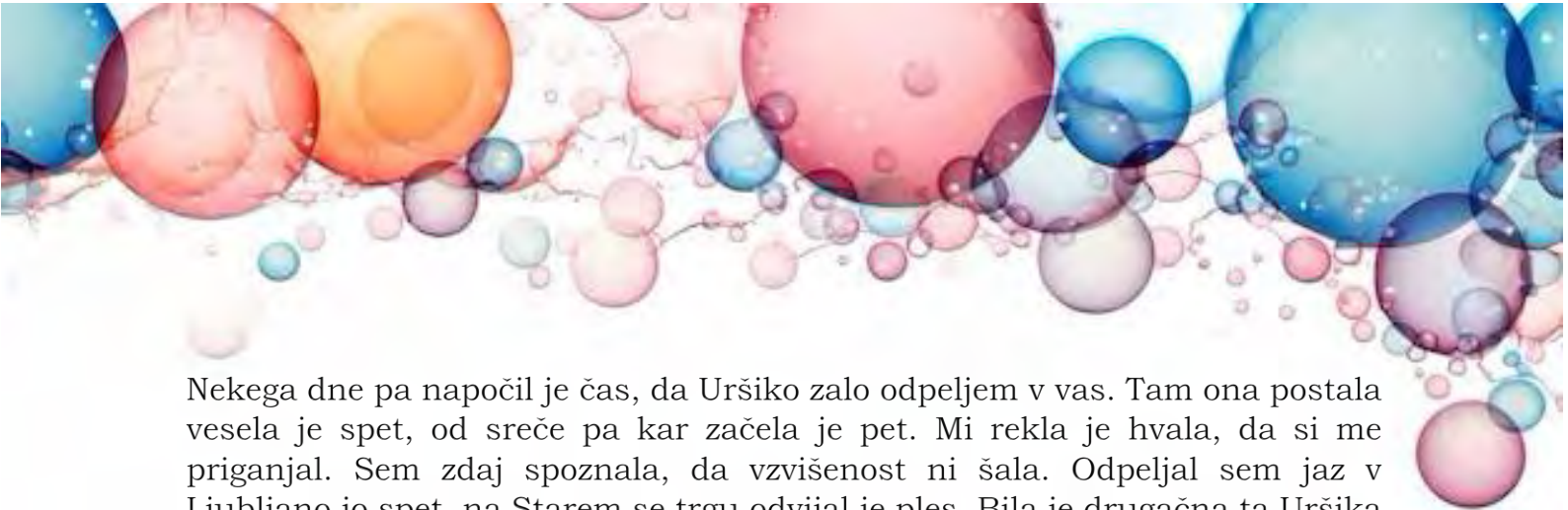
AL' URŠIKE VIDEL NOBEDEN NI VEČ

Že dolgo želel sem si plesati na trgu in neke nedelje sem se le odločil. Videl sem čedno gospo, ki prevzetno in domišljavo bilo je zelo. Jaz stopil do nje sem in vprašal za ples, prikima mi Uršika zala in reče, da že čas bil je res. Spoznam, da je le na mene je čakala, saj ostalim za ples še pogleda ni dala. Nato pa sva plesat midva pričela, od šoka niti trobenta ni pela. Sem brž jo popeljal jaz tja onkraj, v globoke valove, kjer skriva se raj.

Me prosi za milost, a jaz ji odvrnem, zdaj moja si, Uršika zala, saj veš, naslednjič pa malo manj prevzetna obišči ta ples. Se zdi mi ošabno, se zdi mi slabo, da tako dekle je na plesu bilo. Ne maram ljudi, ki so taki bili, zato v mojem raju so v temo zašli. Sem Uršiki zali napravil uslugo, saj čas še ima, da vse se popravi, a to bo storila v rečni daljavi. Lepa je Uršika zala bila, na Starem se trgu bahala je vsa. V hišici moji pod rečno gladino pa ne bi prav rekel, da ji je fino. V sobi se joče vse dni in noči, mi pravi, da njeno obnašanje več primerno se ji ne zdi. A jaz sem seznanjen, da ona mi laže, saj pogreša te ulice naše. In misli, da vedno bo tukaj z menoj, ker to sem obljubil ji prav že takoj ... Povem ji, da ni prva ne zadnja, ki misli, da ni vsakdanja. Uršika zala živi v samici, jo peljem na

svetlo, če to globoka reka dopuščala bo ... Nato sem jo peljal do Donave sive, kjer videla ona je modro nebo: »Daj, spusti me, prosim, za božjo voljo.« Sem rekel ji ne in bila je pri koncu, sem rekel, da bom razmislil na soncu. Jaz sem želel jo že izpustiti, a ker to je balada, tragičen konec mora biti. Odpeljal sem Uršiko zalo nazaj v moj raj pod rečno gladino. Odpeljal sem jaz jo v Ljubljano sivo. Razmišljam o dnevu, ko šla sva na ples, in mislim si, da to ni res. Se spomnim vseh: tistih meščanov, godcev, plesalcev, ki mladi so vsi lepo Uršiko zijali. Se spomnim obrazov otožnih, ko Uršika se brani. Za brate meščanske sem Uršiko učil spoštovanja, izničil samohvalo.

Nekega dne pa napočil je čas, da Uršiko zalo odpeljem v vas. Tam ona postala vesela je spet, od sreče pa kar začela je pet. Mi rekla je hvala, da si me priganjal. Sem zdaj spoznala, da vzvišenost ni šala. Odpeljal sem jaz v Ljubljano jo spet, na Starem se trgu odvijal je ples. Bila je drugačna ta Uršika zala, zdaj prvemu snubcu roko je dala, a vedela ni, da on ni bil šala. Je bil zelo zloben, a prikrito prijazen. Ko plesat sta onadva hitro začela, z daljave Uršiko zalo zadela je strela. Je padla spet v Ljubljanico sivo, a tokrat se nisem počutil jaz krivo. Sem hitro jaz planil v vodo globoko in mrtvo še danes držim jo za roko.

Ian Matija Drnovšek, 8. b

Ilustracija: Josiah Davis Fartek, 1. b

KAJ SE DOGAJA, KO SI ZALJUBLJEN

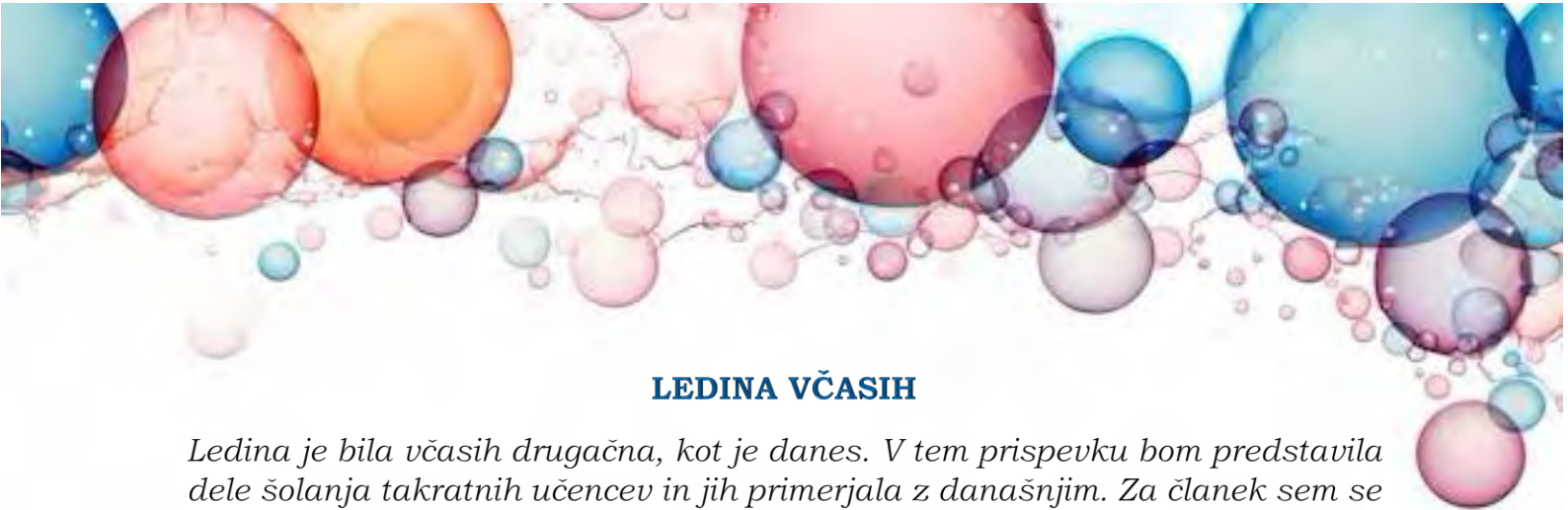
Zaljubljeni so lahko
majhni, vitki, visoki ali debeli.
V tej pesmi zaljubljen je Andrej,
ki sanja o rožicah, pomladi
in o njej.

Ko vidi jo, sploh ne ve,
zakaj svet do njega je krivičen,
čeprav do drugih je pravičen.

Upravičeno v šoli ni odličen,
saj Andrej od ljubezni
je popolnoma uničen.

A zdaj mama drži se za glavo,
ker sin si išče punco pravo.

Iva Markač, 5. b

LEDINA VČASIH

Ledina je bila včasih drugačna, kot je danes. V tem prispevku bom predstavila dele šolanja takratnih učencev in jih primerjala z današnjim. Za članek sem se pogovorila z dedkom, ki je tudi hodil na OŠ Ledina.

Pouk:

Pouk je bil zelo podoben današnjemu, le da so na predmetni stopnji učitelji hodili v različne razrede in ne učenci. Za ureditev razreda so sta skrbela dva reditelja. Eden je skrbel za rekvizite in učiteljeve plakate, drug pa za tablo in red v razredu. Pouk je potekal podobno kot v današnjih učilnicah, ampak so namesto z nalivniki in svinčniki pisali s peresniki, lončke s tinto so pa imeli vgrajene v klopi. Imeli so samo zvezke in učbenike, delovnih zvezkov pa niso imeli.

Prosti čas na šoli:

Odmori in drug čas na šoli, ki ni bil namenjen pouku, je potekal zelo podobno kot danes. Med glavnim odmorom je bila malica, kosila pa ni bilo. Med drugimi odmori so se učenci pripravljali na naslednjo uro ali pa kaj ušpičili. V enem obdobju so imeli dvakrat na mesec šolski kino. Na vrata so obesili plakat, na katerem je pisalo, kater film bodo vrteli in kdaj. Krožkov je bilo razmeroma malo, izbirnih predmetov pa sploh ni bilo.

Ocenjevanje:

Količina ocen v polletju je bila približno enaka, le pisnih ocen (testov) je bilo manj. Za glavne predmete dve ustni in dve pisni oceni na polletje, za druge pa ena do dve ustni oceni in pri nekaterih predmetih praktično delo.

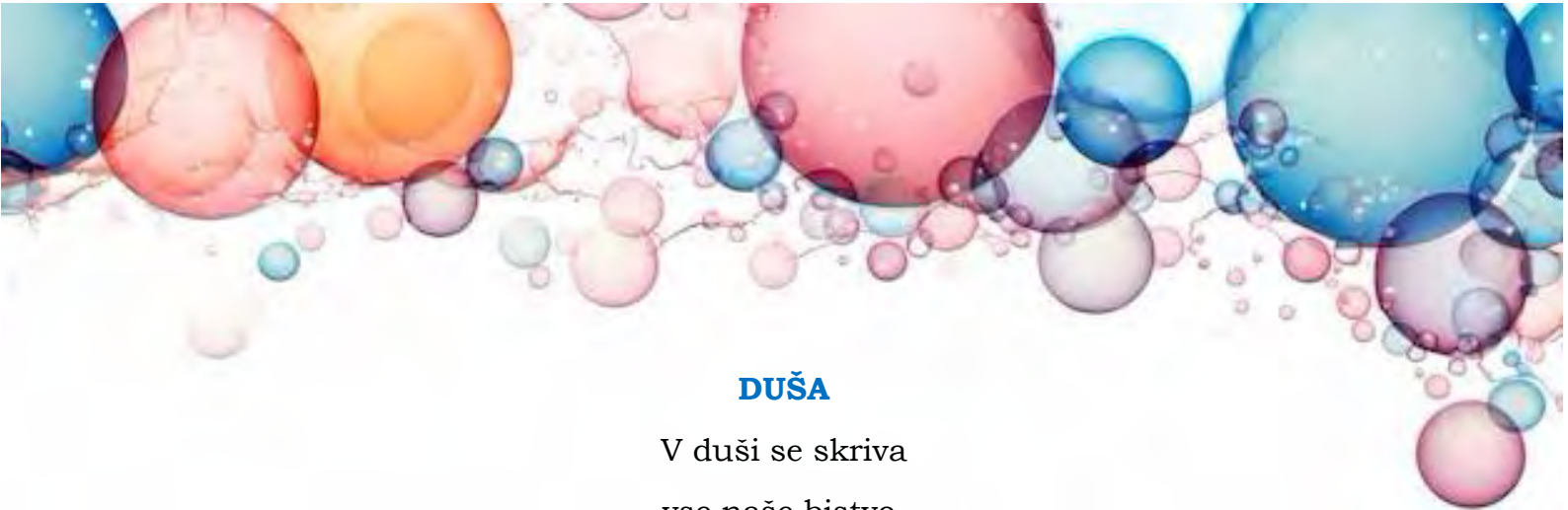
Vir: ustno izročilo Tomaža Faganela

Emma Faganel, 7. b

OSNOVNA ŠOLA LEDINA

Maša Gerželj, 5. b

DUŠA

V duši se skriva
vse naše bistvo.
Če raniš dušo,
ni nikoli več isto.

Duša nas vodi,
kaže prave poti,
vedno jo vprašaj,
kam si želi.

Če duši slediš,
si dobro narediš;
greš v smeri poti,
ki si jo načrtoval si.

Duša je smisel,
naj vedno spremlja dobra jo misel.
Če je čista in zdrava,
je tvoje življenje lahko zabava.

Maksim Mali, 8. a

NISEM ŠE ODŠEL

sonet

Ne joči za menoj, nisem še odšel.
Pesem moja v vetru bo uslišana,
čeprav vdih, utrip sčasoma utišana.
Ne žaluj za menoj, še te bom objel.

Spomni se na srečo, vse dni svobodne.
V šumu listja moj korak bo obujen,
tudi če zdi se za vedno izgubljen.
Spomni se skupne poti in prvega dne.

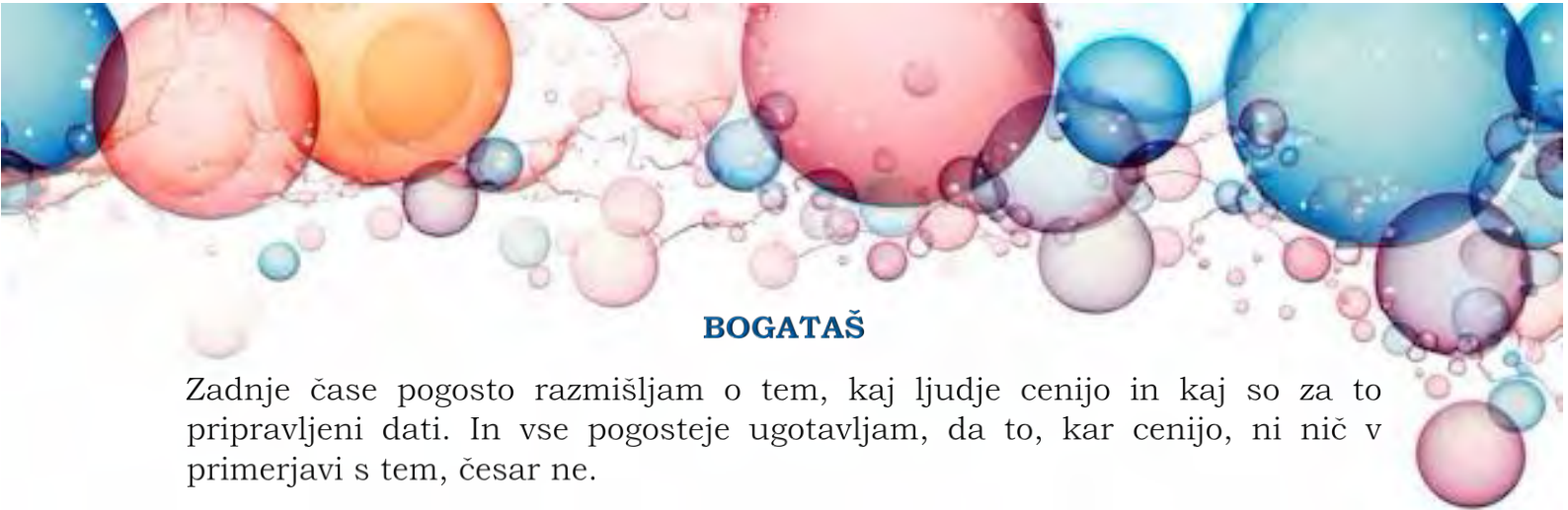
Vse norosti, najine avanture
v neurju se ohranjajo,
četudi tvoje oko me več ne uzre.

Vem. Srce ob tej misli se utrudi.
Težka zadnja solza v lice se utre.
Ne joči za menoj. To ne obudi.

Tisa Majcen, 9. a

Lara Lavrenčič, 6. b

BOGATAŠ

Zadnje čase pogosto razmišljam o tem, kaj ljudje cenijo in kaj so za to pripravljeni dati. In vse pogosteje ugotavljam, da to, kar cenijo, ni nič v primerjavi s tem, česar ne.

Na fakulteti sem imel prijatelja, Toma Mensona, ki je bil zelo ambiciozen. Ko sva jo končala, je ustanovil svoje odvetniško podjetje. Na delu je bil kar dvanajst ur na dan in tudi med vikendom pisarne ni zapustil. V življenju je najbolj cenil denar in uspeh, ki ju je tudi dobival. Pri tridesetih je bila od njega bogatejša samo kraljica Elizabeta II!

Še zmeraj se čudim, kako se mu je uspelo oženiti z Eleanoro Smith, ki mu je rodila hči Megan. Niti prijateljev ni imel veliko in ni iskal njihove družbe, temveč so je oni, večinoma zaradi njegovega bogastva. Ni bil pravi lepoteč, vendar so njegov grbat nos, rjave oči in dolgi črni lasje privlačili veliko oboževalk, za katere se seveda ni zmenil.

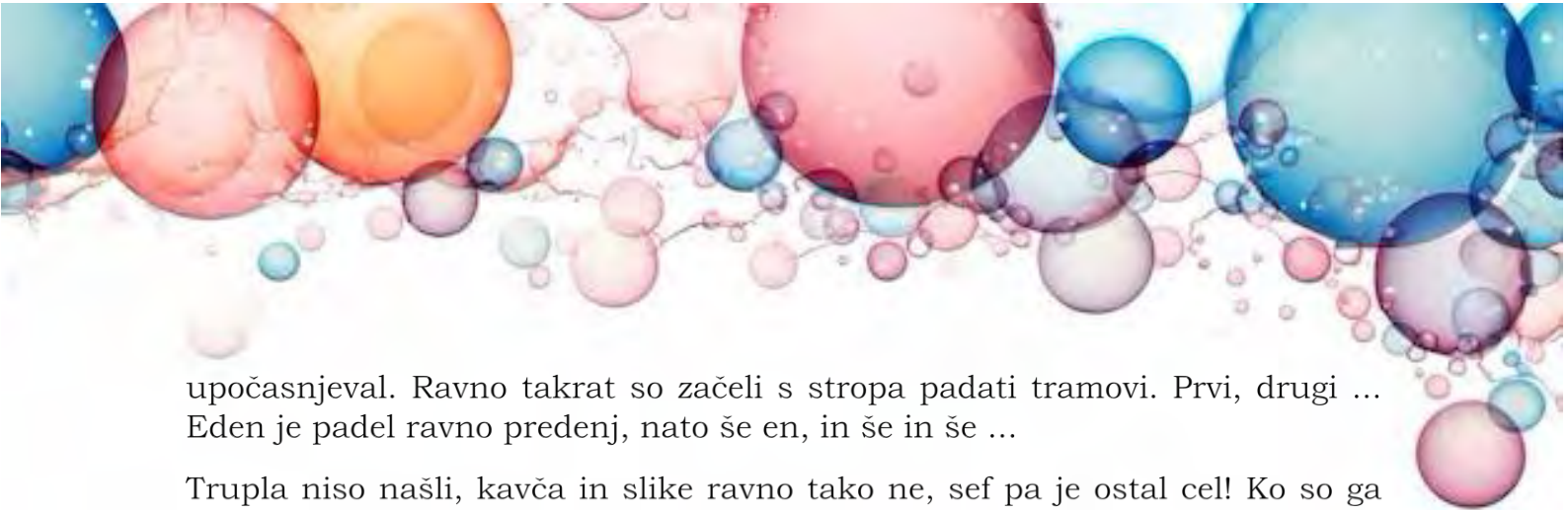
Poleg pisarne in doma ga je bilo moč videti v biljardni hiši, in to samo ob petkih ob sedemnajsti uri, ter v baru vsako sredo ob osemnajstih, kjer ni bil dlje kot trideset minut.

Leta so minevala, eno enako drugemu, brez ene same posebnosti. Enkrat pa sem imel nekaj dni počitka ter šel ob devetih v kavarno, da bi užival v zajtrku. Naenkrat pa sem zagledal Toma! In to med delovnim dnevom! Strmel je v prazno. Po navadi, če je že pil alkohol, ni pil nič krepkejšega od vina, danes pa je v rokah držal kozarec viskija. Usedel sem se k njemu. »Živijo! Ali se ti je kaj zgodilo?« Najprej mi sploh ni odgovoril, nato pa: »Vse, kar je bilo v hiši, so mi ukradli, vse! Vse, razen sefa!« »Ampak tam imaš četrtno svojega zaslužka! Še več denarja pa je na banki! Kupi si novo pohištvo, živi novo življenje!«

Ko sem svoj zajtrk pojedel, sem šel na sprehod, medtem pa sem razmišljal o Tomu. Čeprav sem se res prestrašil, me je njegov problem razočaral, a sem se na njega že navadil.

Tom je moj nasvet uporabil, njegova hiša je postala še bolj veličastna kot prej. Ne glede na to je moj dragi prijatelj postajal nekam čuden. Nikoli ni bil več vesel, nikoli se ni prepiral, njegov obraz in glas pa sta postala povsem brezizrazna.

Tako je trajalo kar tri mesece, nato pa se je zgodilo: ponoči je njegova hiša zagorela! Takoj ko sem zaslišal alarm, sem skočil iz postelje in zlezel v avto. Čez tri minute sem že bil pred njegovo hišo in zagledal grozovit, obenem pa dokaj smešen prizor: Tom je tekel ven, za seboj pa je vlekel gromozanski sef, velikansko sliko ter ogromen, star in strašansko drag kavč, ki ga je zelo

upočasnjeval. Ravno takrat so začeli s stropa padati tramovi. Prvi, drugi ... Eden je padel ravno predenj, nato še en, in še in še ...

Trupla niso našli, kavča in slike ravno tako ne, sef pa je ostal cel! Ko so ga odprli, je bilo notri enajst milijard funtov! Večino denarja sta dobili Eleanora in Megan, malo pa ga je šlo v dobrodelne namene.

Mati in hči sta živeli še dolgo let in postali najbogatejši v državi, poleg angleške krone, seveda. Eleanora je nato dobila Nobelovo nagrado za modo, Megan pa je ustanovila odvetniško podjetje UK Solicitors. Postali sta zelo cenjeni članici družbe in ni ga bilo dogodka, ki bi ga zamudili.

V svojem življenju sem srečal veliko takih ljudi, kot je Tom. Bili so si zelo različni, poleg bogastva so imeli še nekaj skupnega: niso imeli zadoščenja. Komaj so dobili nekaj, a se niso ustavili, niso bili veseli, temveč so delali še naprej, zato nikoli niso bili srečni, ker srečen ni tisti, ki ima veliko. Srečen je tisti, ki ima dovolj.

Yury Burtsev – Kulyavtsev, 8. a

Yana Tsankova Hristova, 3. a

POMLADNA PESEM

Ko ptički pojejo,
kličejo pomlad,
da vsak otrok
bo sam spet junak.

Se rožice prebujajo,
odpirajo cvetove
in daleč v vse
svetove nosijo svoj čar.

A le Miha je ne mara,
se vedno prehladi
in zato z angino
vedno doma tiči.

Izabela Pušenjak, 5. a

MRAČNA PESEM

Mračna pesem res je strašljiva,
prikaže se tako, da te bo kap.

Mračna pesem je ušiva,
če igraš se z njo, si uročen kot vrag.

Po grobovih leta sem in tja,
mrtvim dušam pije kri,
s krvjo se prehranjuje, da v želodec kaj da,
sedaj se je bojimo mi.

Ampak vsak se kdaj naveliča,
mračna pesem podnevi je angel,
odločila se je, da bo priča,
sedaj žari zaradi kiča.

Tilika Prelac, 5. a

KRASOTE POMLADI

Pomladi se vse zjasni,
celo ko se že večeri.
Rože se odprejo
in se več ne zaprejo.

Ker bo kmalu že poletje,
se po domovih razglaša ptičje petje,
a zraven breze z uhančki bingljajo,
na dvorišču se otroci igrajo.

Kačji pastirji letajo nad blatom,
komarje lovijo,
a ti se jih bojijo!

V krasotah pomladi uživa vsak,
nisi poseben, si pa pač tak!

Tanek ali star si,
naj te nič ne skrbi!
Vsak drugačen,
ti si – pač ti.

Olja Burtseva - Kulyavtseva, 5. b

NA IGRIŠČU

Sem na igrišču in lepo prepevam.
Se smejem in igram s prijatelji.
Jaz sem na igrišču, ti pa ne.
Jaz se lepo igram, ti pa ne.
Nato še ti pridi z menoj
na igrišče se igrat.

Tinkara Gerbec, 2. b

NA IGRIŠČU

Na igrišču so otroci,
ki igrajo se na trati.
Lepo žvižgali, lepo peli.
Ko pa notri so prišli,
vsi po vrsti domov so šli.

Rian Rangus, 2. b

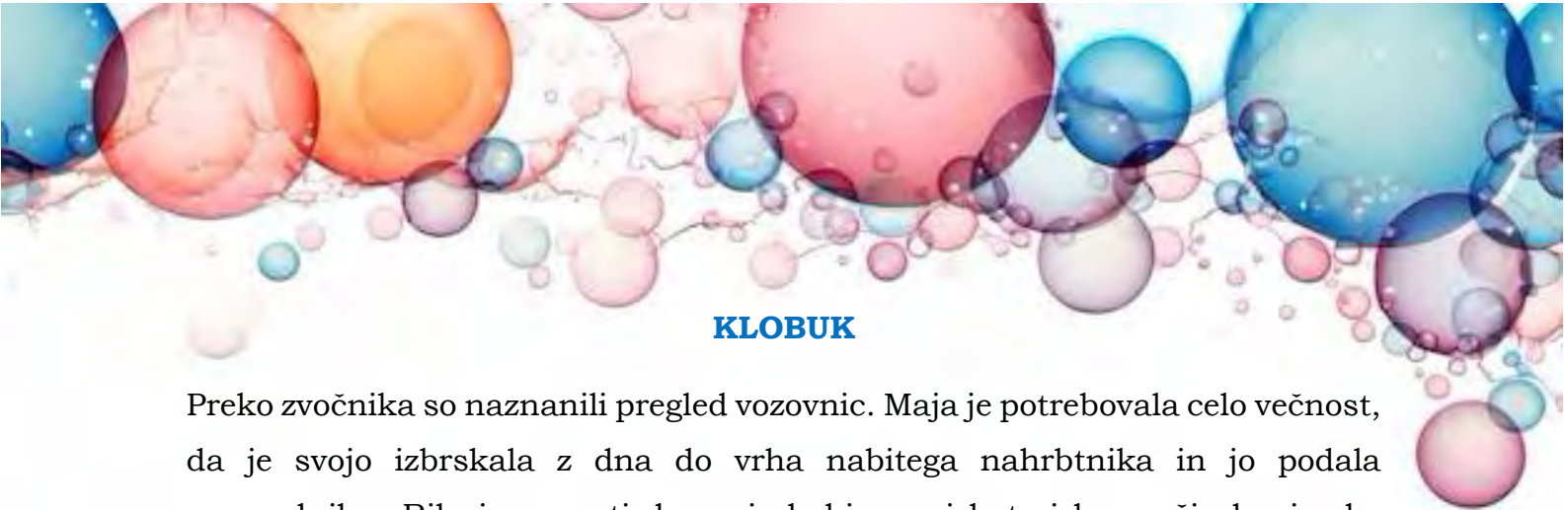
ČAS

Čas hitro mineva.
Rad ima spomine in vesele dni.
Kadar se mu mudi,
za dogodke dobro poskrbi.

Ivona Andić, 7. a

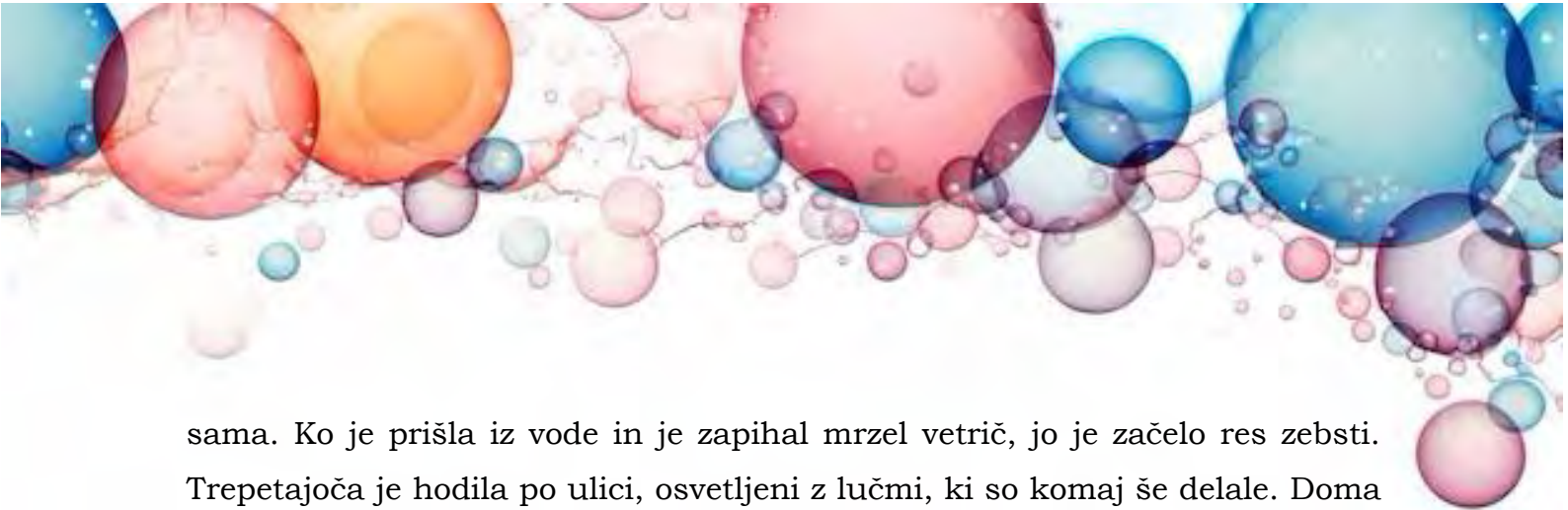

Abiel Yemane, 4. b

KLOBUK

Preko zvočnika so naznanili pregled vozovnic. Maja je potrebovala celo večnost, da je svojo izbrskala z dna do vrha nabitega nahrbtnika in jo podala sprevodniku. Bila je na poti do svoje babice, pri kateri bo preživela zimske počitnice. Zazrla se je skozi okno in med vožnjo opazovala zelenje. Ko se je ovedla, je bila na praznem vlaku, ki je stal na postaji, kjer jo je čakala babica. Vzela je potovalko in nahrbtnik in stopila do babice. Počasi sta hodili do majhne hiše, ki je bila od postaje oddaljena približno petnajst minut. Babica je vso pot gledala v tla in molčala. Maja je opazovala majhno vasico, ko je na vogalu ulice zagledala postavo. To se ji ne bi zdelo nič čudnega, če ne bi postava nosila visokega črnega klobuka. Ko sta prispeli do hiše s teraso, ji je babica pokazala njeno sobo. Bila je majhna in v njej so bile le postelja, omara in okno, skozi katerega je prihajalo le še malo svetlobe. Tudi večerjali sta v tišini. Ura je bila že pozna in Maja je legla v posteljo. Bila je tako utrujena, da je zaspala v trenutku. Zbudila se je v megleno jutro, kar ji je dajalo še en razlog, da bi ostala v postelji. Pri zajtrku sta se z babico pogovarjali, kaj bi počeli, saj babica ni imela televizije, zunaj pa je bilo premrzlo. Odigrali sta nekaj partij šaha, a ni bilo preveč zanimivo. Babica je še vedno izgledala zdolgočasena in ni govorila veliko. Dan se ji je vlekel kot megla. Ko je končno napočil večer, je Maja legla v posteljo, a ni in ni mogla zaspati. Po nekaj minutah premetavanja je vstala in pogledala skozi okno. Gledala jo je postava od prejšnjega dne. Maja se je ustrašila in skočila pod odejo, a jo je radovednost premagala. Bosa je stekla na teraso in ogovorila postavo. Ni ji odgovarjala. Ko se ji je Maja hotela približati, je videla, da je to moški, oblečen v precej smešna oblačila in ima visok klobuk. Začel je teči in Maja mu je brez pomisleka sledila. Njene noge so postajale vedno težje zaradi mrzlih in mokrih tal, po katerih je stopala. Prišla sta do majhnega jezera in moški s klobukom je stopil naravnost v vodo in nekaj trenutkov kasneje je bil že na polovici jezera. Maja ni omahovala in je zakorakala s pomola v jezero. Počasi je začutila, kako ji hladna voda obliva telo. Odplavala je nazaj na površje in se ozrla naokrog. Bila je

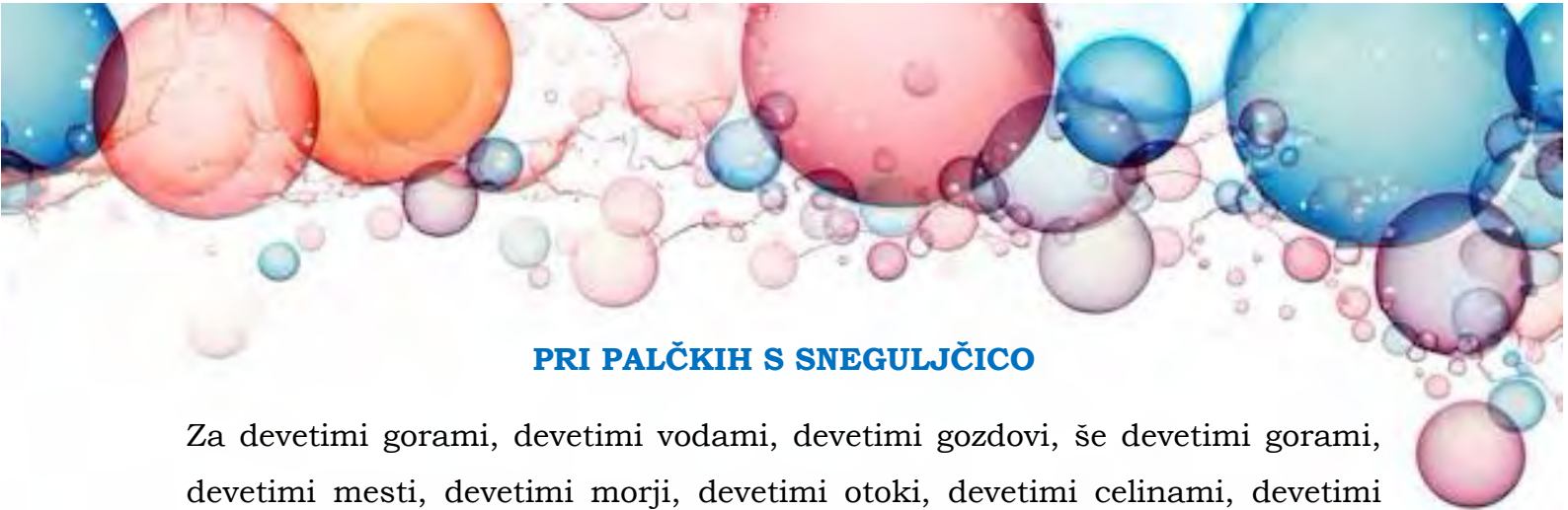

sama. Ko je prišla iz vode in je zapihal mrzel vetrič, jo je začelo res zebsti. Trepetajoča je hodila po ulici, osvetljeni z lučmi, ki so komaj še delale. Doma se je preoblekla in šla naravnost v posteljo. Ni hotela več razmišljati o tem, kar se je zgodilo, le zaspati je hotela. Zbudila se je in cel dan ni odšla iz postelje. Slabo se je počutila in grlo jo je bolelo. Kapa ji je padla z okenske police, kjer se je sušila in obležala v travi. Ko jo je šla Maja pobrat, je bil že mrak. Prišla je na teraso in ko so se vrata zaprla, je pred njo stal moški s klobukom. Hotela je nazaj noter, a vrata od hiše so bila zaklenjena. Obrnila se je in pod njenimi nogami je stal klobuk. Tla so se kar naenkrat začela tresti in Maja se je zelo prestrašila. Lončki so padali z okenskih polic, ko se je zemlja udrila. Kar naenkrat je letela po praznini in tik pred padcem odprla oči. Zraven nje je stal sprevodnik in ji povedal, da so prišli na njeno postajo. Skozi okno je zagledala babico. Stekla je v njen objem. Napotili sta se do hiše, približno petnajst minut oddaljene od postaje, in se celo pot pogovarjali. Ko sta stopili v hišo, je babica še naprej govorila, a Maja je ni več poslušala. Njene oči so se osredotočile na predmet, ki se ga je dobro spomnila. Visel je na obešalniku. Črn klobuk.

Pavlina Autor Oberstar, 8. a

Maja Milharčič, 7. a

PRI PALČKIH S SNEGULJČICO

Za devetimi gorami, devetimi vodami, devetimi gozdovi, še devetimi gorami, devetimi mesti, devetimi morji, devetimi otoki, devetimi celinami, devetimi skalami, devetimi slapovi in še devetimi vodami in gorami je bilo devet gor in devet vod in devet gozdov in še devet gor in devet mest in devet morij in devet otokov in devet celin in devet skal in devet slapov. In za vsem tem je živela Sneguljčica in z njo sedem palčkov.

Bili so veseli. Imeli so vse, kar so rabili. Igrali so šah, a nad šahovnico se je odprl meddimenzionalni portal in jih vsrkal vase.

Pojavili so se v novem svetu, polnem ogromnih grb in seveda lave! Tla pod njimi so začela pokati, ni bilo možnosti pobega. A kar naenkrat se je nad njimi pojavila ogromna leteča mačka, ki jih je rešila in odpeljala v svoj svet v oblakih. Tam je bilo zelo lepo. Spoznali so, da se leteče mačke prilagajajo glede na njihovo službo. Bile so prevozne mačke delavke in veliko drugih. Med njimi so bile seveda tudi leteče mačke znanstvenice. Njihova tehnologija je bila zelo razvita. Sneguljčica jim je povedala njihovo težavo. Mačke so jim odprle meddimenzionalni portal. Pozdravili so se in šli skozi. Potem so v svojem svetu srečno živeli do konca svojih dni.

Dorijan Knez, 5. a

V MESTU

Nekoč se je v Lizboni zgodil rop. Portugalski policisti so roparja zelo dolgo lovili. Ko so ga končno ujeli, so ga dali v zapor. Portugalski predsednik pa je rekel, da mora biti v zaporu, ampak moramo biti spoštljivi do njega. Ko so ga spustili iz zapora, je bil vedno spoštljiv do vseh.

Edgar Lah, 2. b

ŠOLA ALI VRTEC?

Šola mogočna je ustanova,
čeprav potrebna ji je prenova.

V šoli se učimo
in znanje pridobimo.

Čeprav enim šola ni ravno pri srcu,
je boljše kot v vrtcu.

V vrtcu nekateri jedli so z rokami,
drugi klicali so svojo mami.

V vrtcu nismo znali brati,
cel dan smo se morali igrati.

V vrtcu je bila zmešnjava,
domov nikoli ni prišla čista oprava.

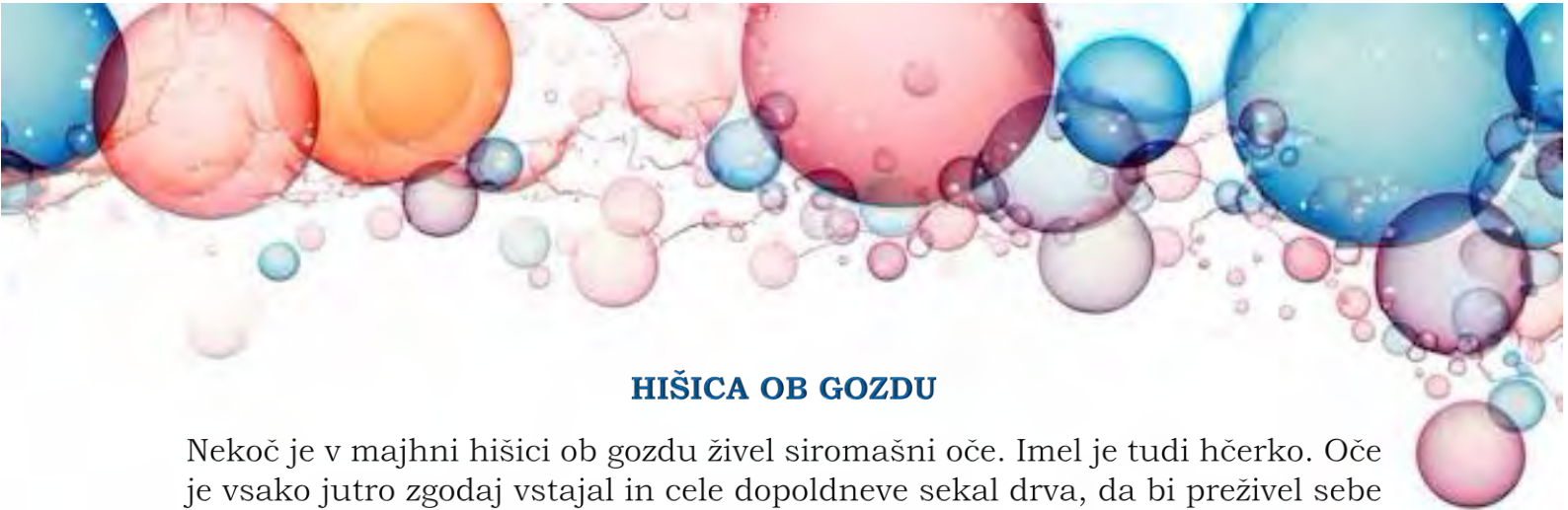
Zato je šola zmagala
in vrtec je premagala.

Vseeno kdaj pogrešam tiste dni,
ko smo bili nevedni in brez skrbi.

Maša Gerželj, 5. b

Katarina Škofljanec, 4. b

HIŠICA OB GOZDU

Nekoč je v majhni hišici ob gozdu živel siromašni oče. Imel je tudi hčerko. Oče je vsako jutro zgodaj vstajal in cele dopoldneve sekal drva, da bi preživel sebe in svojo hčerko. Popoldan jih je prodajal v bližnji vasi. A nekega dne, ko gre oče sekati drva, se v gozdu pojavi škrat zlobe.

Ko gre oče na malico, škrat zlobe iz samega veselja zamenja očetovo sekiro za čudežno, a hkrati tudi uročeno sekiro. Oče pride z malice in se spravi nazaj k delu. Ničesar ne opazi. Niti najmanjše sledi ni, da je bil škrat zlobe kadarkoli tukaj.

Naslednji dan gre oče spet v gozd. Zdi se mu, da sekira kar sama seka. Sploh se ne trudi, pa kar seka in seka. Tisti dan je zaslužil ogromno denarja. Drugi dan se mu zdi enako. Vse gre kot po maslu! Tretji dan pa oče začne sekati. A ko dvanajstič udari, se iz sekire prikotali čarovnik. Hudobni čarovnik.

Siromašni oče malo bolje pogleda in ga prepozna. To je tisti čarovnik, ki je pred leti prišel v vas. Takrat je bil še dober! A v vasi je bil kar dolgo časa, pa še vedno ni imel prijateljev. Noben ga ni imel rad, ker je izgledal čudno. Takrat se je v njem začelo prebujati zlo. Vse je želel uničiti, a so ga trije pogumni bratje premagali in uročili. Njegovo dušo so zaklenili v sekiro. Urok je zdaj potekel in oče gleda dušo hudobnega čarovnika.

Hudobni čarovnik iz besa zaklene očeta v lovsko kočo. Hčerka opazi, da očeta že dolgo ni doma, zato se odloči, da ga gre iskat. Po gozdu išče in išče ter vidi škrate zlobe. Opazi, da je škrat zlobe umoril lovca. Hčerka zato škratu pove, da ga ne bo izdala nikomur v zameno, da ji pomaga najti očeta. Škrat privoli in že se odtihotapita do kočice, saj škrat ve, kje je hudobni čarovnik zaklenil očeta. Medtem ko čarovnik spi, rešita očeta in še enkrat uročita hudobnega čarovnika.

Tokrat ga zakleneta v njegovo lastno palico, čudežno sekiro pa shranita, saj jo bo oče prodal. Škrata spustita nazaj v gozd, sama pa se odpravita nazaj domov. Tako oče obogati, ker proda čudežno sekiro. Oče in hčerka se preselita v lepo palačo in v njej srečno živita do konca svojih dni.

Sofija Brec, 6. b

EMA

V drugi klopi tam sedi,
Ema, Emica,
in se smeji,
se hihita
in se glasno krohota.

Ema, prijateljica moja,
živi čisto blizu šole,
samo čez cesto skoči
in že šolski kruh v kavo pomoči.

Skupaj tiščiva glavi,
ker je ona taka po naravi,
da pomaga in prisluhne
in z mano si deli
ne samo stvari iz kuhne,
ampak tudi tiste –
zaupne.

Julija Gregorič, 7. a

TINE

Tine,
ki rad je maline,
vesel in razvajen
fantič je.

V šoli ne pozna tišine.
Vsak večer pa si dela skomine,
kako priplazil bi se
do sladkarije.

Ker ne pozna tišine,
prebudi še mamine skomine.
Mama ga okara, da je to grda navada,
a na koncu tudi njej potica pripada.

Anže Ambrož, 7. a

PRAVLJICA O VELIKANKI

Velikanka živi v gori kilometre stran od vasi, kjer živi velikan. Ni tako osamljena kot on, ker je zelo previdna in se ji nič ne uniči, zmečka ali okruši zato se je ljudje ne bojijo. Ne joka tako pogosto, saj pomaga ljudem s težkimi opravili in ima veliko človeških prijateljev.

Enkrat, nekega dne pa vidi poročni oglas in ga prebere. Že naslednji dan se že pripravlja na pot. Naslednji dan potuje v ogromni kočiji, ki jo vleče na desetine konjev. Ko čez tri dni pride v vas, jo radostno sprejme velikan.

Naslednji dan po prihodu velikanke v vas jo velikan razburjeno vpraša, ali bi bila njegova žena. Velikanka je privolila in velikan jo je radostno objel. Naslednji dan se začnejo priprave na poroko. Vaški kuharji spečejo ogromno poročno torto, veliko piščancev in pujsov. Naslednji večer se začne poroka. Vaščani veselo vzklikajo in se zadovoljno smejejo. Po uri plesa se začne pojedina. Velikan z enim ugrizom poje celega pujsa, velikanka pa z enim požirkom popije cel sod vina. Po poroki grejo vsi spat. Naslednje jutro se velikan in velikanka veselo zbudita skupaj.

Gleb Gurev, 5. a

Ela Laginja, 9. a

Neža Kališek, 1. a

SONET O DUŠI

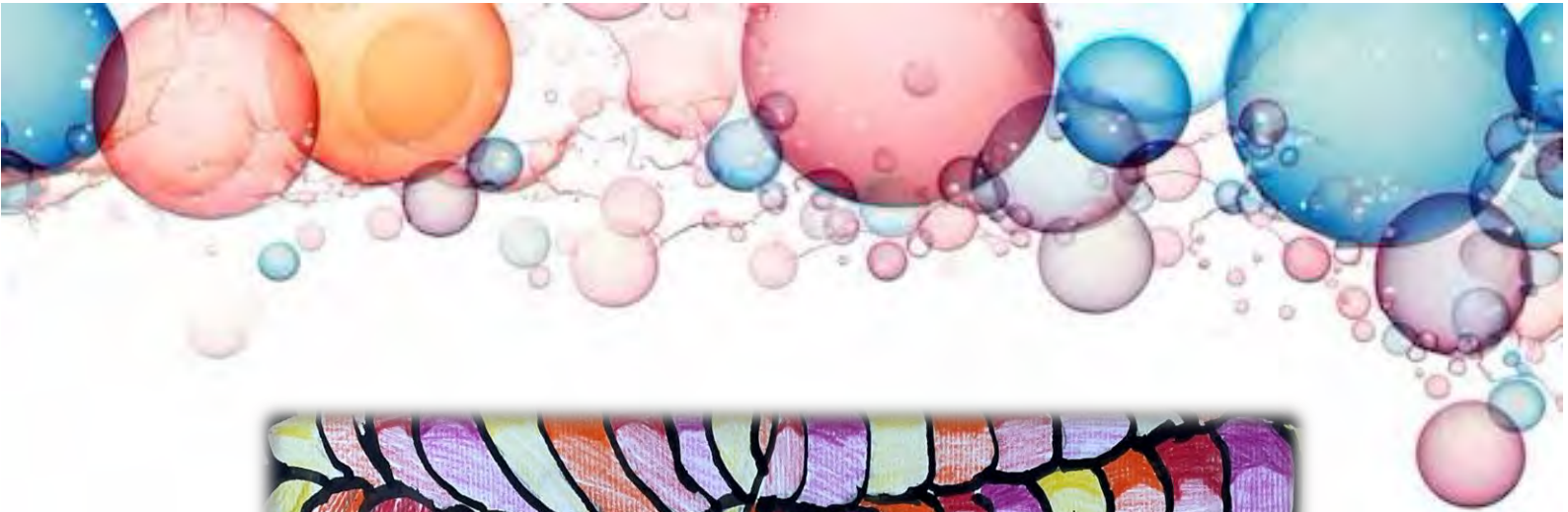
Nič drugega ni takega kot duša.
V njej skrivamo vse naše skrivnosti.
Po duši eno čustvo mi lomasti,
a v duši moji se skriva suša.

V duši moji je razočaranje
pa tudi naivnost, beg, celo smrt.
Ko umrl bom, zakopan bom za vrt.
Med ljudmi sem le zanemarjanje.

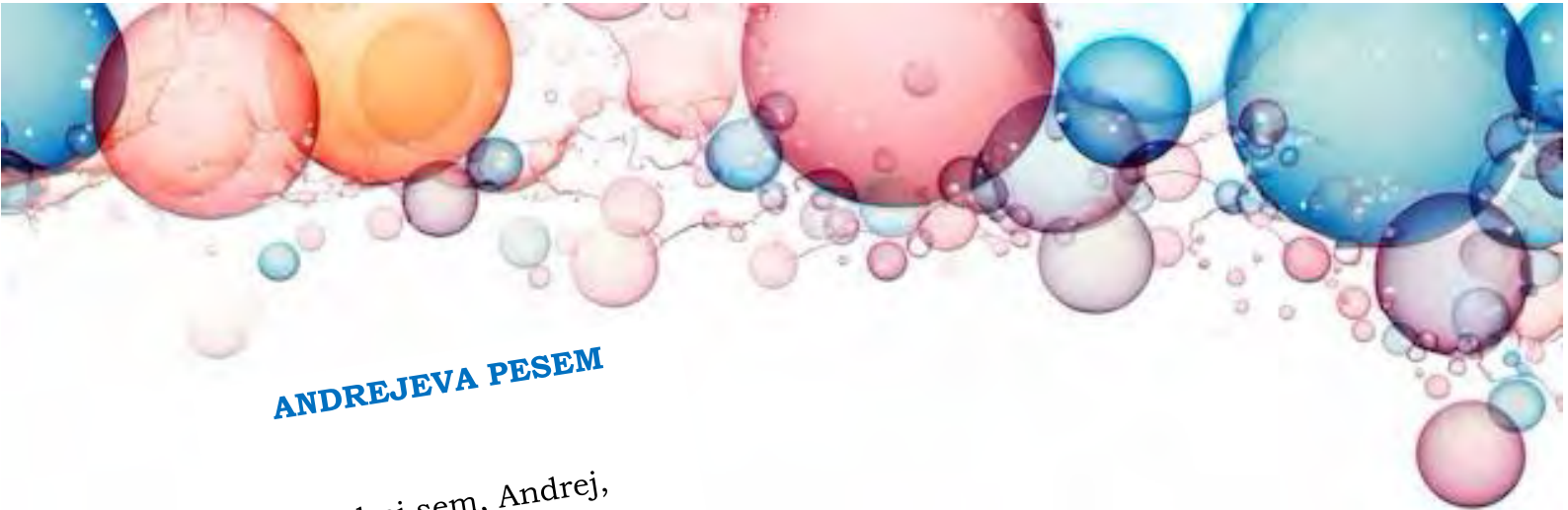
A pred mesecem dni sem končno le spoznal:
Na svetu ni človeka, ki bi me cenil,
ni brige, tudi če bi se oženil.

Ne poznam več ljubezni, niti smeri.
Ni smisla ljubiti, če te zavrnejo,
celo ljubi ti hrbet obrnejo.

Tristan Kersnik Škerlavaj, 9. b

Vid Rutar, 5. b

ANDREJEVA PESEM

Andrej sem, Andrej,
Andrej skarabej,
skrbi me za svoje počutje.

Zasanjan sem vedno,
mi je zelo bedno.
Opazujem dekle,
ki vedno zavrača me.

Ko takole sanjam,
sam sebe preganjam
iz grozних sanj,
da lepši bo dan.

Ne gre več naprej,
nimam idej.
Kaj naj naredim,
da se sprostim?

Tako je, tako,
ne vem, če bo šlo,
da vprašam njo,
kako je, kako.

Če sem ji všeč,
ker sem malo boječ.
Strah me je vsega,
največjega zlega.

Ko rekla je ja,
veselica je bila
v moji glavi,
skoraj več ne ta pravi.

Lepo je bilo,
vse naprej je šlo.
Težko mi ni bilo več,
saj sem ji všeč!

Arne Šinkovec, 5. a

S KOM SMO GOVORILI?

»VELIKO MI POMENI, DA LAHKO NEKOMU S SVOJIM ZNANJEM POMAGAM«

Intervju z go. Nino Zadel, učiteljico fizike in matematike

Zakaj ste se odločili, da postanete učiteljica?

Razmišljala sem, da bi postala ekonomistka, opravila sem tudi sprejemne izpite. Tik pred zdajci pa sem ugotovila, da se mi ne bo dalo učiti nekaj brez razumevanja 4 leta. Odločila sem se, da postanem učiteljica matematike in fizike. Že od majhnega, ko smo se igrali učitelje, mi je bila ta vloga všeč in veliko mi je pomenilo, da lahko komu s svojim znanjem pomagam.

Od kod ideja za študiranje matematike in fizike glede na to, da veljata za zelo težka predmeta?

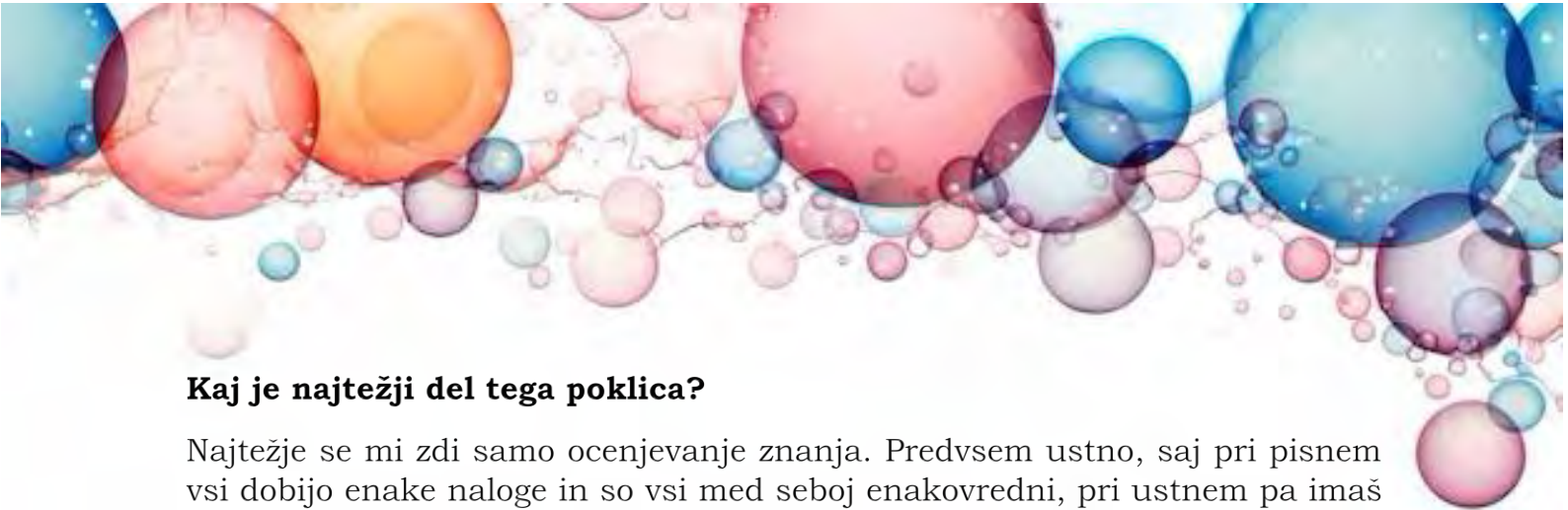
Nisem se rada učila stvari na pamet, zato mi že v osnovni šoli ni ležal predmet, kot je zgodovina, matematika in fizika pa sta mi šli dobro.

Ali opazate razlike med znanjem prejšnjih in današnjih generacij?

Seveda jo opazam. Včasih so otroci z večjim veseljem obiskovali dopolnilni, dodatni pouk in tekmovanja, saj so imeli manj stvari, s katerimi so se ukvarjali popoldne, in tudi ni bilo telefonov. Otroci so preživljali prosti čas zunaj, v šoli ali pa so bili sami doma, zato so raje prišli v šolo, da se jim je nekaj dogajalo. Večina današnjih generacij misli, da lahko vse najdeš na internetu in da znanje pride brez truda, zato tukaj pride do težav.

Če bi lahko spet izbrali, kaj bi študirali, ali bi ponovno izbrali isto smer?

Zagotovo bi izbrala kaj od naravoslovja in tudi poučevanje bi ponovno izbrala, saj mi to veliko pomeni. Rada sem z vami najstniki, ker z vami ni nikoli dolgčas. Mogoče pa bi študirala geodezijo, arhitekturo, ekologijo ...

Kaj je najtežji del tega poklica?

Najtežje se mi zdi samo ocenjevanje znanja. Predvsem ustno, saj pri pisnem vsi dobijo enake naloge in so vsi med seboj enakovredni, pri ustnem pa imaš lahko srečo oziroma nesrečo z listkom.

Ko vam omenimo spomine iz šole, kateri je vaš najljubši?

Najbolj mi je ostalo v spominu, ko sem z generacijo devetošolcev delala valetu in smo naredili kratek filmček o obdobju njihovih devetih let ter v prav tej učilnici zakurili dimno bombo. In še eden o astronomskem taboru, ko je zapadel sneg in smo iz snega ustvarjali planete, se kepali ...

Ali je težko opravljati delo mame in učiteljice hkrati?

Niti ni tako zelo težko, čeprav se mi zdaj zdi, da ko pridem iz službe domov, me čaka še ena služba – če me otroci kdaj potrebujejo, vendar je to redko, saj sta že samostojna.

Slišali sva, da ste tudi sami obiskovali to šolo. Kakšen je občutek, da so vaši nekdanji učitelji postali vaši sodelavci?

Ko so me povabili, da pridem učiti na Ledino, sem imela kar malo treme. Me je pomirilo to, da sem bila kar dobra učenka in so imeli name dobre spomine. Na začetku mi je bilo malo nerodno, posebej pa sem imela spoštovanje do obeh učiteljic matematike in fizike, tam me pa bilo dejansko malo strah, priznam.

Nam lahko poveste kakšen dogodek, ki vam je ostal v spominu iz osnovne šole?

Včasih smo pogosto imeli plese v zdajšnji srednji telovadnici, kamor smo lahko prišli šesti, sedmi in osmi razredi. Zelo mi je ostalo v spominu, kako smo me mlajše punce opazovale starejše fante in se pogovarjale, katera bi katerega imela.

Alina Rošić in Sienna Kukovec, 8. b

»POGREŠALA BOM LEDINO IN LEDINCE«

Učiteljica angleščine Tina Fekonja je letos zapustila OŠ Ledina in se odpravila novim izzivom naproti. Izkoristila sva priložnost in jo povprašala o njeni poklicni poti, načrtih za prihodnost.

Zakaj ste se odločili za študij francoščine in angleščine?

Za ta študij sem se odločila, ker so mi vedno bili vseč jeziki, vedno me je zanimala književnost. Vedela sem tudi, da če izberem tuji jezik, bom lažje šla kasneje v tujino – delat ali živeti.

Ali menite, da je francoščina zahtevnejša kot angleščina?

Definitivno. Zaradi različnih pregibanj in drugih slovničnih posebnosti, ki jih angleščina nima, je zahtevnejša.

Ali ste med študijem obiskali Anglijo in Francijo oz. ste bili na izmenjavi študentov?

Tako je, bila sem eno leto v Parizu, v Angliji nisem nikoli živela, sem pa živela na Cipru.

Katera je vaša najljubša francoska jed?

Ojoj, ne vem, če imam najljubšo francosko jed, še posebej zato, ker ne jem živalskih izdelkov in večina francoskih jedi ima sir. Tako da bom rekla kar ratatuj, ker je samo zelenjava.

Ste po končanem študiju vedeli, da boste poučevali?

Ja, pogosto sem se že kot mlajša znašla v vlogi učiteljice. Tudi ko sem bila v vaših letih, sem veliko pomagala svojim sošolcem. Vedno sem vedela, da me zanima delo z mladimi in da rada predajam znanje na mlajše generacije.

Kako pa ste se odločili za našo šolo?

Nisem se prav odločila, se mi zdi, da je vaša šola bolj našla mene. Videla sem, da lepo izgleda, in ko sem prišla sem na razgovor, mi je bilo všeč in sem se odločila, da bo to pač postal moj dom za nekaj časa.

Na naši šoli vodite tudi dramski krožek. Ali ste ljubiteljica igre? In kaj počnete na dramskem krožku?

Seveda, všeč mi je vsaka oblika umetnosti, gledališče me je od nekdaj zanimalo. Rada hodim v gledališče. Na dramskem krožku pripravljamo različne avtorske predstave. Želim, da učenci sami kreirajo svoje zgodbe, da ne vzamemo nekega že obstoječega besedila in ga samo uprizorimo, ampak sami razmislimo, kaj želimo povedati, da vnesemo naš lasten duh in mislim, da nam to zelo dobro uspeva. Trenutno prirejamo božično predstavo, ki bo pred prazniki uprizorjena na naši šoli.

Kateri žanr igre vam je bolj blizu?

Težko bi izbrala en žanr, pomembno pa mi je, da je avtorska, se pravi, da je avtorsko gledališče, kjer so igralci hkrati tudi režiserji in dramaturgi ter avtorji besedila.

Kaj boste počeli po odhodu z naše šole?

Po odhodu zaenkrat še ne vem, kaj bom počela. Vem pa, da si želim iti v tujino. Zanimajo me različne stvari. Rada poučujem, mislim, da bom kar nekako v tem ostala. Sicer pa se ukvarjam tudi s pisanjem, glasbo, gledališčem. Zagotovo bo nekaj v tej smeri. Imam pa rada tudi živali. Če se bo morda pojavila kakšna možnost za delo z živalmi, bi tudi to želela poskusiti.

Kaj boste pogrešali?

Pogrešala bom čisto vse, od učencev do sodelavcev do zelo zanimivih ur, ki jih imamo. Pogrešala bom seveda svoje igralce, ki so tako zelo nadarjeni, da me vsakič znova presenečajo. Zelo bom pogrešala Ledino.

Katarina Lesjak in Guido Slanovitz, 8. b

VSESTRANSKI LÁSZLÓ HERMAN

Kako ste se odločili, da boste živeli in delali v Sloveniji?

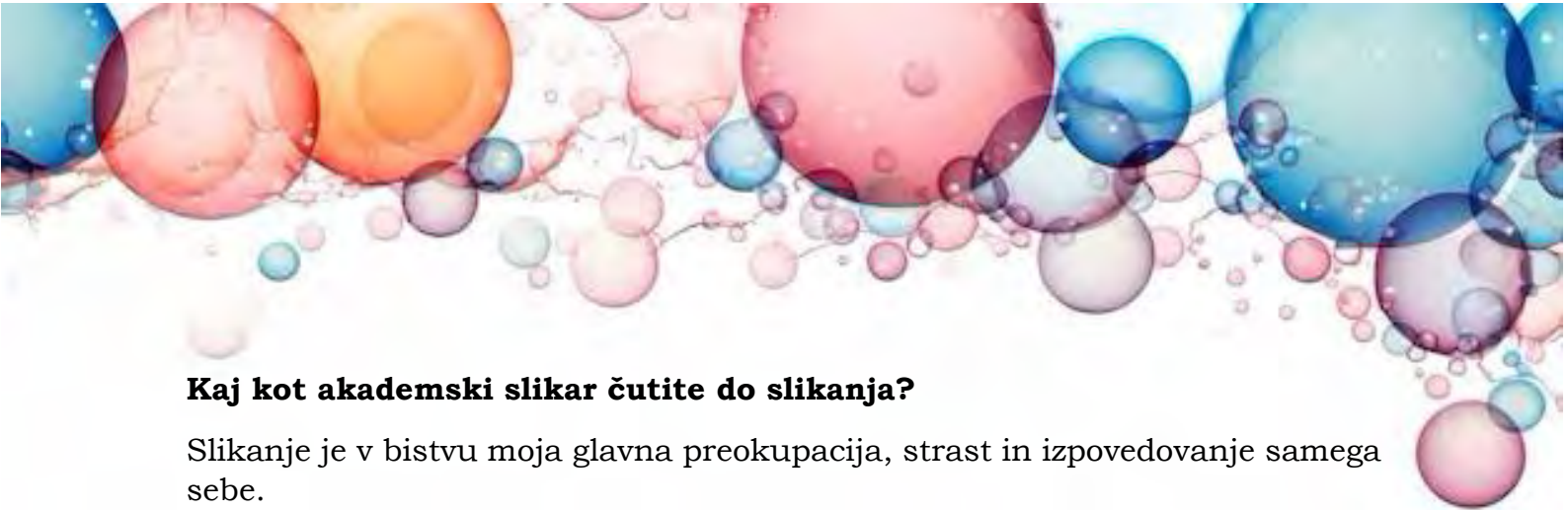
Ni bila odločitev, saj sem tako kot moji starši tudi jaz rojen v Sloveniji. Bila je posledica Trianonske pogodbe, saj so prestavili meje in del Madžarske je ostal zunaj matične meje, mi pa smo pristali v takratni Jugoslaviji. Doma smo se vedno pogovarjali po madžarsko, slovenščino sem se začel učiti šele v srednji šoli, sedaj pa doma z ženo in otroci govorimo slovensko.

Zakaj ste se odločili za poklic učitelja tehnike in tehnologije?

Bilo je naključje. Bil sem profesor likovne 4 ali 5 let. Potem sem se odločil za tehniko.

Kako je do tega prišlo, saj nista preveč sorodna predmeta? Ste imeli že prej izobrazbo za učitelja tehnike?

Imam obe diplomi, sem profesor likovne umetnosti in tehnike. To pomeni, da imam višjo izobrazbo – kot profesor tehnike – in visoko univerzitetno – kot profesor likovne vzgoje.

Kaj kot akademski slikar čutite do slikanja?

Slikanje je v bistvu moja glavna preokupacija, strast in izpovedovanje samega sebe.

Slišala sva, da ste v preteklosti opravljali več poklicev. Zakaj? Kako vam je uspevalo in kateri so bili?

V bistvu še vedno opravljam več poklicev. Sem tudi turistični vodič z licenco, vodim turiste tako v tujini kot po Sloveniji. Tega je čedalje manj, ker se mi več ne ljubi, včasih pa sem od tega živel. Polovično sem delal na Ledini, polovični delovni čas pa sem dopolnjeval kot vodič. To je trajalo 10 let, bilo je zelo naporno. Ampak žena je rekla, naj se odločim med njo in turističnim vodenjem in žena mi je ostala. Aktivno delam tudi kot slikar in oblikovalec. Delam cerkvena vitražna okna. Zadnji projekt je bil v Lendavi, Marijina kapela, veliko pa delam tudi na Madžarskem.

Ali so vas vsi poklici veselili ali je bil bolj razlog pomanjkanje denarnih sredstev?

Kot mlad človek si moraš ustvariti eksistenco, se pravi stanovanje ali hišo, preskrbeti družino, imeti standard ... Imam pa tudi to srečo, da obvladam več stvari.

Kaj ste si kot otrok želeli postati?

Da bom slikar in ustvarjalec, je bila edina opcija v mojem življenju že od 5. razreda. Rad imam to področje. Nisem bil dober učenec, matematika mi ni nikoli šla dobro, zato ne bi nikoli dokončal gimnazije. Bil sem dober na družboslovnih področjih: zgodovina, geografija ...Ta pot je bila zame vedno enosmerna. Kot vsak otrok pa sem prej hotel postati pilot, astronaut in vse drugo, ampak vse drugo so bile samo sanje.

Ali imate obe državljanstvi?

Vsi Madžari imamo dve državljanstvi. Smo avtohtona manjšina. Tu smo od vekomaj. Lahko tudi dvojno volimo. To je recimo ena prednost. Lahko se zastonj vozimo na Madžarskem in obiskujemo zdravnika. To so prednosti.

Ali bi nam zaupali kakšno izkušnjo iz osnovne šole?

Iz osnovne šole? Bilo jih je kar precej, veliko se jih spomnim, ampak ne vem, če so za vaša ušesa, ker so vse povezani z dekleti. Imel sem veliko ljubezenskih težav.

Kaj pa šolski sistem na Madžarskem in v Sloveniji? Primerjajte ju.

Z eno besedo je slovenski sistem boljši kot madžarski. Madžarskega dobro poznam, saj sem 20 let vodil izmenjavo med učenci. Kot sem jaz spoznal, je naš sistem bolj pravičen, kar se tiče javne šole. Tam imajo

tudi verske in privatne šole, ki so bolj kakovostne, ampak plačljive. Naše šolstvo je bolj organizirano.

Kaj še radi počnete v prostem času?

Rad mizarim, naredil sem tri hiše. Rad potujem, a se temu izogibam, ker bi bil preveč od doma, saj potujem že kot turistični vodič. Glavno bi pa skoraj pozabil, zelo rad kolesarim, nekoč sem bil tekmovalec. Do 24. leta sem vozil za klub Astra. Igram badminton, redno treniram.

Kateri jezik sem vam zdi enostavnejši in lepši, madžarski ali slovenski?

Tekoče govorim madžarsko in slovensko, govorim tudi angleško, nemško, ampak pasivno. Slovensko govorim čisto 'kul', če je treba kaj brati, pa leposlovje rajši berem v madžarščini. Nekako mi je bližje. Oba pa sta lepa jezika. Kot v umetnosti se bolje izrazim po madžarsko, raje pa poučujem v slovenščini, saj predavam že od pamtiveka.

Gaja Štruc in Lev Vidmar, 8. a

»POSREDOVATI ZNANJE JE POMEMBNA STVAR«

Pogovarjali sva se z učiteljico zgodovine in nemščine na Osnovni šoli Ledina, go. Natalijo Lampič, ki na naši šoli uči že 19 let. Odgovorila nama je na nekaj vprašanj, povezanih z njenim delom/poklicem.

Ali vas je zgodovina pritegnila že v osnovni šoli? Če ne, kaj vas je in kdaj vas je začela zanimati?

“Zgodovina me je res začela zanimati že v osnovni šoli, saj je preteklost name naredila velik vtis.”

Pritegnile so jo tudi pripovedi njenega strica, ki ji je pripovedoval o plemiških družinah. V tistem obdobju jo je zanimala tudi arheologija, kasneje tudi forenzična znanost.

Kdaj ste začeli učiti nemščino in zakaj?

Nemščino se je začela učiti že pri sedmih letih v instituciji, pri šestih jo je prvič slišala. Ta jezik si je izbrala, ker ji je všeč melodija jezika, učenje jo je povezal z njeno družino.

Koliko časa že učite na naši šoli? Ali vam po toliko letih predavanja snov kdaj postane dolgočasna?

Na šoli je že od leta 2005. Poleg učenja zgodovine in nemščine ima popoldne tudi 4. razred.

Snov, ki jo predava, ji nikoli ne postane dolgočasna, saj ji je zanimiva. Všeč ji je poučevanje na osnovni šoli. Poklica ne bi spremenila.

Ali poleg nemščine znate še kakšen tuj jezik? Katerega bi se radi še naučili in zakaj?

Rada bi se naučila še španščino, italijanščino in latinščino, čeprav meni, da je že pozabljen jezik.

Veliko poklicev je povezanih z zgodovino. Kako to, da ste se odločili za poučevanje?

“Jeziki so uporabni na različnih področjih.”

Poučuje že veliko let, saj se ji zdi pomembno posredovati znanje naprej. Njena prva zaposlitev je bila na jezikovni šoli, začela je, ko je bila še zelo mlada. Rada snov razlaga drugim.

Pri pouku nam velikokrat pokažete slike z vaših potovanj. Kako se počutite, ko obiščete kakšno zgodovinsko mesto, npr. ruševine?

“Takrat oživim, saj gre za dokaz, da so tukaj pred nami živele različne civilizacije.”

Zelo jo zanima, saj pravi, da se iz tega lahko veliko naučimo o življenju starih civilizacij. Rada hodi na predavanja arheologov in zgodovinarjev.

Ali je dober občutek, ko znanje predajate drugim? Kaj je najtežje pri poučevanju in zakaj?

Zdi se ji pomembno predajati pomembno in uporabno snov naprej novim generacijam. Želi si, da bi si učenci snov čim bolje zapomnili in da bi bila uporabna čim dlje. Pri poučevanju je zaskrbljena, saj meni, da je veliko učencev “lenih”, delo izgublja vrednost. “Menim, da je to napačna pot in da temu ne smemo slediti.”

Pavlina Autor Oberstar in Neža Ana Pavlin, 8. a

INTERVJU Z MAKSIM MALI

Maksim Mali je učenka 8. a, ki dosega vrhunske mednarodne rezultate na področju plesa. Z njo se je pogovarjala Eva Luna Koselj iz 8. a.

Živijo, Maksim. Kot vemo, se s plesom ukvarjaš že od malih nog. Plesati si začela v klubu Kazina, sedaj pa plešeš v Boleru. Kaj ti pomeni ples?

Ples mi pomeni vse. Ko plešem, pozabim na ves stres in odmislim šolo in vse težave, ki niso povezane s plesom. Ples me osrečuje.

Kdo te je sploh navdušil za ples?

Že ko sem bila majhna, sem gledala svojo sestro Liano, kako pleše, in jo spremljala na vsaki tekmi. Ko pa sem bila stara 5 let, sem se na neki tekmi odločila, da bom plesala enako kot Liana in imela tudi svojo solo točko ter postala svetovna prvakinja.

Kako pa ples usklajuješ s šolo? In ali misliš, da je veliko treningov ovira za učenje in naloge?

Ja, mislim, da moram biti kar organizirana. Naloge delam sproti, učenje pa si ponavadi porazdelim po dnevih. Če imam kakšno tekmovanje, si tja prinesem učbenike in zvezke, da se lahko tudi tam učim.

V katerih vseh kategorijah pa tekmuješ in katera je tebi najljubša?

Tekmujem v kategorijah: show dance solo – mladinke; show dance – duo – mladinke; show dance – mala skupina – mladinke; show dance – formacija – mladinke; modern – solo – mladinke.

Meni pa je najljubša modern – solo – mladinke – 1, ker sem v njej najbolj uspešna.

S katerimi uspehi pa se v tem letu lahko pohvališ?

Prvo tekmovanje se je odvijalo junija v Riesi, v Nemčiji – to je bilo svetovno prvenstvo v showu. S svojo solo točko sem bila druga, z duo točko pa prva. Zmagali smo tudi z malo skupino ter formacijo.

Drugo tekmovanje je bilo v Kielcah, na Poljskem, in se je tudi odvijalo junija. S solo točko sem postala evropska prvakinja v modernu.

Potem je bilo še eno evropsko prvenstvo novembra, v show kategoriji. Zasedla sem 3. mesto s svojo solo točko, z duo točko, malo skupino ter formacijo pa 1. mesto.

Zadnja tekma pa je bilo svetovno prvenstvo v Belgiji, na katerem sem z modern solo točko zmagala.

Katero tekmovanje se ti je najbolj vtisnilo v spomin in zakaj?

Najbolj se mi je vtisnilo v spomin evropsko prvenstvo v Kielcah, na Poljskem, na katerem sem zasedla 1. mesto v modernu. Najbolj se mi je vtisnilo zato, ker je bilo zelo sproščeno in zabavno, ker smo bili tam 3 dni in sem zelo uživala, ker je bil tudi prostor, v katerem smo tekmovali, lepo urejen. Poleg tega je bilo zunaj toplo in mesto je bilo zelo lepo.

Ali želiš, da bi bil ples tvoja poklicna prihodnost?

Ne, nočem biti prav poklicna plesalka, bi pa še rada nadaljevala s plesom. Mogoče bi kdaj plesala v kakšnih oddajah, tudi kot spremljevalka (npr. Evrovizija). Vendar to ni nič dogovorjeno, ker se stvari ves čas spreminjajo in mogoče takrat tega ne bom želela.

INTERVJU S TIMOM NOVAKOM

Tim je ledinski učenec 9. a, ki je zelo aktiven na več področjih. Ledinci ga najbolj poznamo po njegovih pesmih, ki jih piše že dlje časa. Z njim se je pogovarjal njegov sošolec Daniil Zherdev.

Katero srednjo šolo si izbral?

Škofijsko klasično gimnazijo.

Zakaj pa si izbral to gimnazijo?

Zaradi moralnih vrednot.

Kako dobiš navdih za pesmice?

Napišem občutke, ki jih čutim v trenutku.

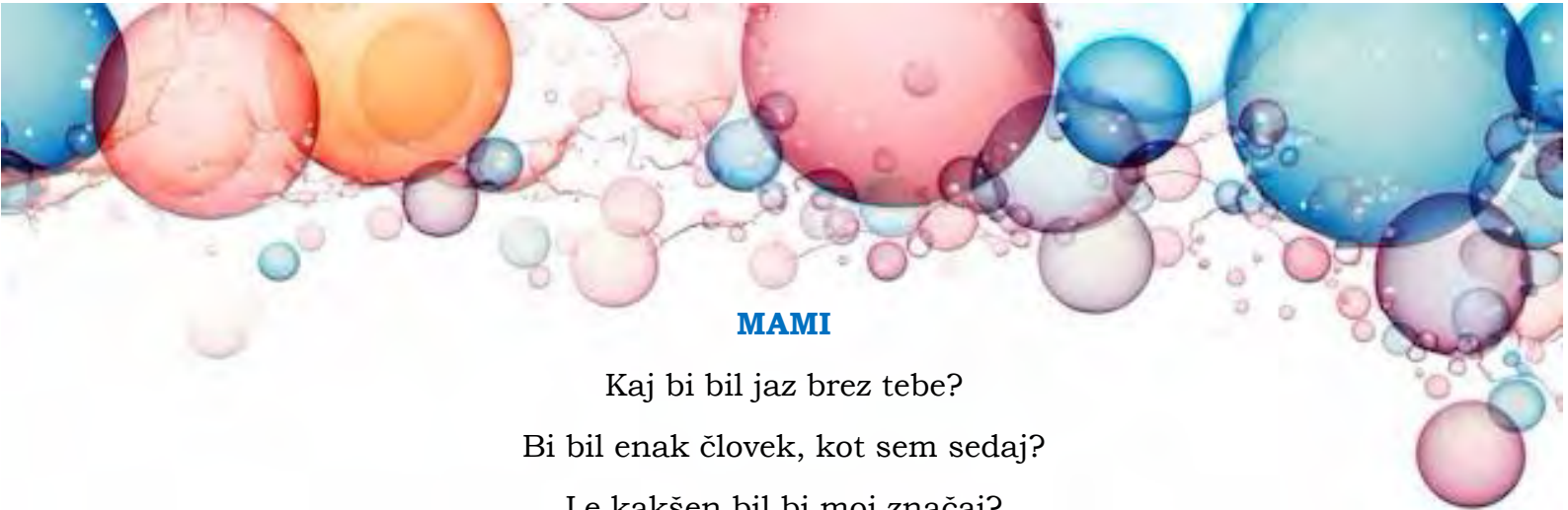
Koliko časa potrebuješ za eno pesem?

Odvisno od pesmi, napišem jo v kakšni uri, dopolnjevanje in piljenje pa lahko vzame tudi več dni. Lahko jo napišem tudi v dvajsetih minutah, res odvisno od dolžine pesmi in količine navdiha v danem trenutku, malo pa tudi od sreče.

Če bi na primer jaz začel pisati pesem z enako temo kot ti, kako hitro bi jo lahko napisal?

Jaz sem že navajen pisanja, tako da gre meni gotovo hitreje, bi pa v nekaj urah zagotovo napisal kakšno lepo pesem – odvisno, kako dolgo želiš napisati.

Vabljeni k branju izbranih Timovih pesmi na naslednjih straneh.

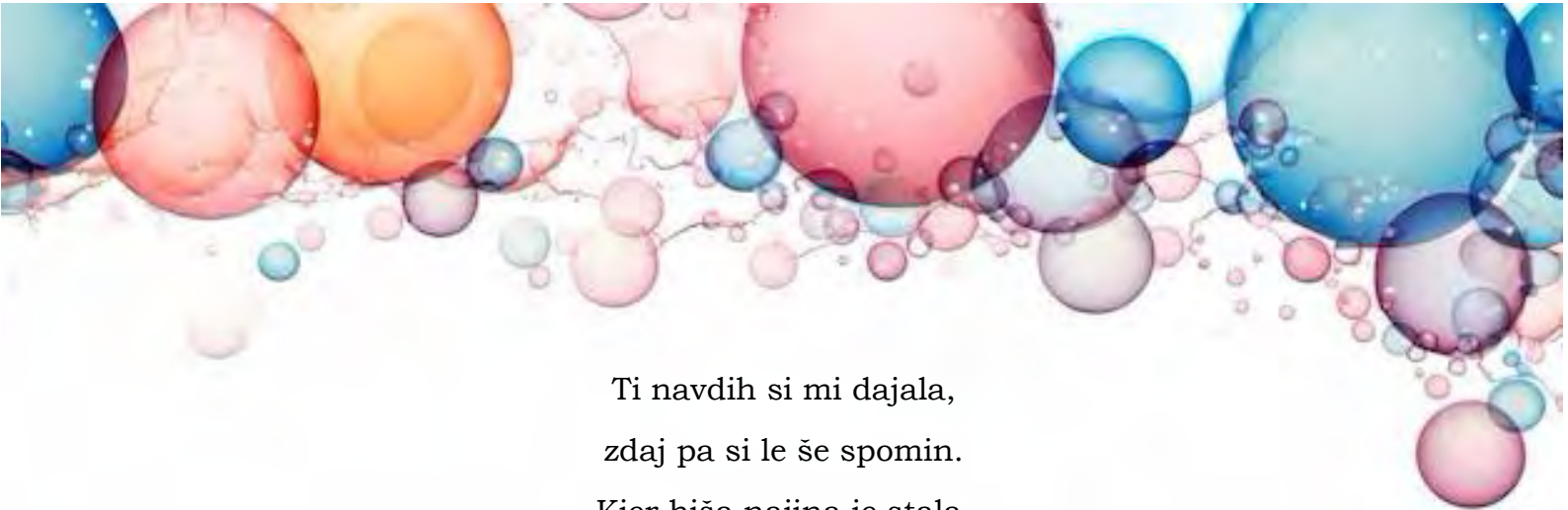
MAMI

Kaj bi bil jaz brez tebe?
Bi bil enak človek, kot sem sedaj?
Le kakšen bil bi moj značaj?
Bi bil človek, ki izkoristi trenutek vsak?
Bi se zmogel sprostiti, ko pade mrak?
Bi bil človek, ki zna drugega ljubiti,
in ve, da je več vredno dati kot dobiti?
Bi znal oproščati? Si cilje zadati,
vztrajati in se ne predati?
Bi znal ločiti, kaj je narobe in kaj je prav?
In bi znal ceniti to, da sem zdrav?
Bi bil brez tebe še vedno jaz?

Cenim vse sekunde, ki s tabo sem jih preživel.
Hvala za sadove vzgoje, ki sem od tebe jo prejel.

TUJCA

In spet,
spet sva tujca,
ki si ne izmenjata
niti pozdrava,
ki se ne moreta
pogledati niti v oči.
Romarja,
ki se komaj spoznata
na sečišču svojih poti.

Ti navdih si mi dajala,
zdaj pa si le še spomin.
Kjer hiša najina je stala,
je le še kup ruševin.

ZALJUBLJEN

Tako sem zaljubljen vanjo,
ona pa tega niti ne ve.
Ne ve, kako jo gledam,
kako jo občudujem.
Niti pomisli ne name.
Pa saj tudi lune nihče ne ljubi,
pa vseeno sveti na nas
in nam kaže pot skozi noč.
A mogoče jo tudi kdo ljubi,
mogoče tudi luno kdo občuduje,
samo da se dvigne iznad obzorja.
Mogoče je komu luna celo ljubša od sonca,
čeprav ne sveti tako svetlo,
čeprav je samo odsev nekoga drugega.
Morda ji bom tudi jaz nekoč najljubši,
čeprav sem samo odsev tistega,
kar sem bil nekoč.

ODLIČNJAK

Vedno odličen.

Vedno perfekten.

Vedno, vedno, vedno ...

Zakaj ne delaš?

Zakaj se ne učiš?

Zakaj ne vadiš?

Ne morem več.

Ne gre.

Padam pod pritiskom.

Pod pritiskom pričakovanj.

Utrujen sem.

Ne samo utrujen.

Izmučen.

Izmučen od nenehne

večne skrbi,

da nisem zadosti.

Da nisem to,

kar pričakujejo,

da moram biti.

Sem kot žarnica,

ki počasi pregoreva.

Spet je polnoč.

Velika skodelica čaja na mizi.

Še pol zvezka snovi do jutri.

Moje veke so kot utripajoča luč.

Padajo.

Komaj jih odpiram.

Utrujen sem.

In tudi zjutraj bom utrujen.

Spet.

Nenehni cikel

brez konca.

Cikel, ki ga ne morem pretrgati.

Cikel, ki mi kroji življenje.

Mogoče bom naspan pojutrišnjem.

Mogoče pojutrišnjem.

Samo mogoče.

Mogoče bom končno enkrat prost.

Prost skrbi.

Samo mogoče.

POET

Kaj če ne bom nikoli ljubljjen?

Kaj če bom za vedno sam,
prijatelj le s svojo poezijo?

A jaz nikoli nisem bil poezija,
vedno le poet,

ki nedosegljivo opeva ljubezen
in v poezijo izliva svoje skrbi.

Kaj pa če sploh nisem poet,
niti pesnik,

le osamljen fant

s svojim zvezkom in peresom
sredi mrzlega sveta,

osamljen in

neslišan?

Skrbi so preglasile moj glas.

Nem sem.

Ne znam poklicati na pomoč.

Le v tišini izlivam svoje skrbi na list papirja,

list papirja, ki vse prenese,

list papirja, ki me edini ne sodi,

list papirja, ki edini ve, da jo ljubim.

ZABAVNI KOTIČEK

UGANKE

Kater mesec ima 28 dni?

Vsi meseci.

Na katero vprašanje nikoli ne morete odgovoriti z ja?

Ali že spiš?

Kaj je vedno pred tabo, a se ne vidi?

Prihodnost.

Ste v enonadstropni hiši, kjer je vse rumeno. Rumene stene, rumena vrata, rumeno pohištvo. Kakšne barve so stopnice?

Ni jih. Enonadstropna hiša je.

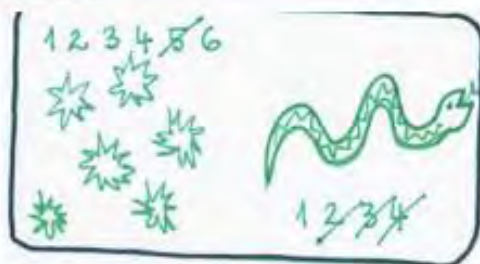
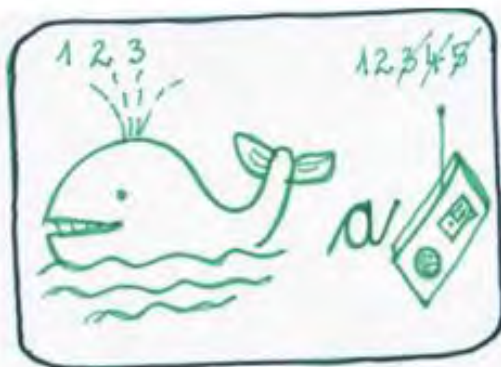
Stopite v sobo, kjer so vžigalica, petrolejka, sveča in kamin. Kaj bi najprej prižgali?

Vžigalico.

Gospod pokliče svojega psa z nasprotne strani reke. Pes prečka reko, ne da bi se zmočil in brez uporabe mostu ali čolna. Kako?

Reka je bilo zmrznjena.

REBUSI

— / — / — / —

— / — / — / —

ŠALE

PREPOZEN

Klemen je zamudil pouk. Ko se je vzpenjal po stopnicah, je srečal ravnatelja, ta pa je pogledal na uro in ježno rekel: »Deset minut prepozen!« »Jaz tudi!« mu odvrne Klemen.

PRESKOK

»Zakaj skačeš po učilnici, Bine?« vpraša učiteljica. »Saj ste rekli včeraj, da če se dovolj potrudim, lahko preskočim razred!«

VRAT ZA KONTROLNE NALOGE

Razred učencev je v živalskem vrtu. Tomaž je posebno navdušen nad žirafami. Učiteljica ga vpraša: »Pa bi imel tak vrat?« Tomaž ji odgovori: »Pri umivanju ne, pri kontrolnih nalogah pa z veseljem!«

BLIŽNJICA

»Včeraj smo tekli kros in postal sem rekorder! Tisoč metrov sem pretekel v eni minuti!« se hvali Marjan. »Nemogoče!« mu ne verjame Peter. »V minuti pa nisi mogel preteči kilometra!« »Pa sem! Poznam namreč bližnjico!«

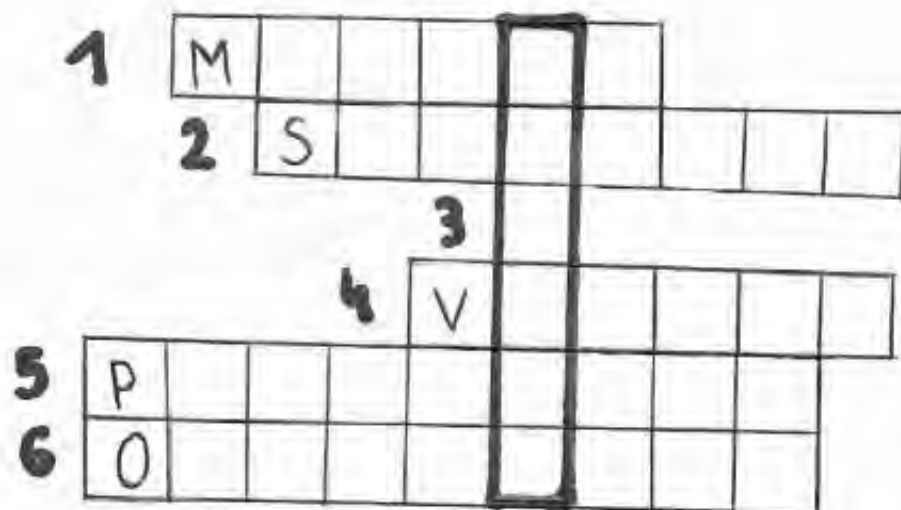
DOPOLNILNE URE

Janezek prinese domačo nalogo domov, jo vrže na mizo in reče: »Oče, nalogo boš moral napisati še enkrat, pa še na dopolnilne ure boš moral dvakrat tedensko po eno uro!«

PETICE

»Očka mi je obljubil 50 evrov za vsako petico,« je povedal Mišo učitelju. »Saj nobene nimaš,« je odvrnil učitelj. »Imam predlog: zapišite mi jih nekaj in denar si bova delila.«

Križanka

1. Simbol OŠ Ledina je rumen...
2. Najlepša ledinska beseda v Kategoriji oddelkov je...
3. 5. črka abecede je...
4. Po napornem tednu šole nas čaka...
5. Učenci se jih vedno veselijo.
6. Vseh razredov na naši šoli je...

Geslo križanke je : _____